ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เรื่อง กำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร :
หลักการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน
ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงแก้ไขการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร เรื่อง หลักการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้เหมาะสมกับสภาวการณ์ปัจจุบัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ มาตรา ๑๕ วรรคสอง และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบมติคณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตร ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๖๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร : หลักการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓

๒. ให้ยกเลิกประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร : แนวปฏิบัติในการใช้มาตรฐานสินค้าเกษตร หลักการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓

๓. กำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร : หลักการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน มาตรฐานเลขที่ มกษ. 5909-2567 ไว้เป็นมาตรฐานทั่วไป ดังมีรายละเอียดแนบท้ายประกาศนี้

๔. บรรดาใบรับรองที่ผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐานได้ออกตามประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร : หลักการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓ ที่ยังมีอายุอยู่ในวันก่อนที่ประกาศนี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้ต่อไปจนกว่าใบรับรองนั้นจะสิ้นอายุ หรือถูกเพิกถอน หรือมีการขอยกเลิก

ทั้งนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๗
ร้อยเอก ธรรมนัส พรหมเผ่า
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

มาตรฐานสินค้าเกษตร
หลักการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน

1. ขอบข่าย

1.1 มาตรฐานสินค้าเกษตรนี้ครอบคลุมหลักการ เกณฑ์กำหนด และตัวชี้วัด สำหรับการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มของผู้ขอการรับรองตามนิยามในข้อ 2.32 ให้มีความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

1.2 มาตรฐานสินค้าเกษตรนี้ไม่ครอบคลุมการผลิตปาล์มน้ำมันของเกษตรกรรายย่อยอิสระที่มีพื้นที่ปลูกน้อยกว่า 312.5 ไร่ (50 ha) ตามนิยามในข้อ 2.16

2. นิยาม

ความหมายของคำที่ใช้ในมาตรฐานสินค้าเกษตรนี้ มีดังต่อไปนี้

2.1 กลุ่มที่มีความเปราะบาง (vulnerable group) หมายถึง กลุ่มหรือภาคส่วนของสังคมใด ๆ ที่อยู่ในความเสี่ยงสูงหรือกลุ่มที่ได้รับการกีดกันทางสังคม การเลือกปฏิบัติ ความรุนแรง ภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม หรือมีความยากลำบากทางเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ตัวอย่างของกลุ่มที่มีความเปราะบาง เช่น กลุ่มชาติพันธุ์ ชนกลุ่มน้อย คนต่างด้าว คนพิการ คนไร้บ้าน ผู้สูงอายุที่แยกอยู่โดยลำพัง ผู้หญิงและเด็ก

2.2 กลุ่มชาติพันธุ์ (ethnic group) หมายถึง กลุ่มคนที่มีกำเนิดในท้องถิ่น มีอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ร่วมกัน ทำให้สมาชิกกลุ่มมีวัฒนธรรม ประเพณี บรรทัดฐาน ภาษา และความเชื่อในแนวเดียวกัน

2.3 การค้ามนุษย์ด้านแรงงาน (trafficked labour) หมายถึง รูปแบบหนึ่งของการแสวงหาประโยชน์ที่เป็นผลมาจากการจัดหางาน การขนส่ง การส่งต่อ การให้ที่หลบซ่อนแก่ผู้กระทำผิด หรือการรับไว้ซึ่งบุคคลเพื่อใช้แรงงานหรือบริการด้วยวิธีการขู่เข็ญ หรือการใช้กำลัง หรือการบีบบังคับในรูปแบบอื่น ๆ ด้วยการลักพาตัว การฉ้อโกง การหลอกลวง การใช้อำนาจโดยมิชอบหรือการใช้สถานะความเปราะบาง หรือมีการให้ หรือรับเงิน หรือผลประโยชน์เพื่อให้ได้มาซึ่งความยินยอมของบุคคล

2.4 การจัดการศัตรูพืชโดยวิธีผสมผสาน (integrated pest management; IPM) หมายถึง การพิจารณาอย่างรอบคอบเกี่ยวกับวิธีการควบคุมศัตรูพืชที่มีอยู่ทั้งหมด และนำมาตรการที่เหมาะสมมาใช้ร่วมกัน เพื่อจำกัดการพัฒนาของประชากรศัตรูพืช และใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรและมาตรการอื่น ๆ ในระดับที่สมเหตุสมผลทางเศรษฐกิจ เพื่อลดหรือทำให้ความเสี่ยงต่อสุขภาพมนุษย์และสิ่งแวดล้อมเหลือน้อยที่สุด การจัดการศัตรูพืชโดยวิธีผสมผสานเน้นความเจริญเติบโตและความสมบูรณ์ของพืช

ด้วยการกระทำที่มีผลกระทบน้อยที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ต่อระบบนิเวศเกษตร และสนับสนุนกลไกการควบคุมศัตรูพืชตามธรรมชาติ

2.5 การจ่ายค่าอำนวยความสะดวก (facilitation payment) หมายถึง การติดสินบนเพื่อขอให้อำนวยความสะดวกในการดำเนินการตามปกติของภาครัฐ เช่น การให้เงินหรือสิ่งของเพื่อให้ดำเนินการ (หรือเพื่อเร่งการปฏิบัติงาน)

2.6 การดำเนินงาน (operation) หมายถึง กิจกรรมทั้งหมดที่ดำเนินการโดยหน่วยจัดการภายในขอบเขตของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม และฐานจัดหาวัตถุดิบของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม ทั้งที่วางแผนไว้หรือไม่ได้วางแผน

2.7 การทำลายป่า (deforestation) หมายถึง ความสูญเสียสภาพป่าธรรมชาติอันเนื่องมาจาก:

1) การเปลี่ยนเป็นพื้นที่ทำการเกษตรหรือใช้เป็นพื้นที่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับป่า
2) การเปลี่ยนเป็นป่าปลูก
3) ความเสื่อมโทรมที่รุนแรงและต่อเนื่อง

2.8 การบุกเบิกพื้นที่ (land clearing) หมายถึง การเปลี่ยนสภาพที่ดินจากการใช้ที่ดินประเภทหนึ่งไปเป็นอีกประเภทหนึ่ง ทั้งนี้ กิจกรรมการรื้อสวนปาล์มน้ำมันเพื่อปลูกปาล์มน้ำมันทดแทนไม่ถือว่าเป็นการบุกเบิกพื้นที่

กรณีสวนที่ได้รับการรับรองแล้วที่มีการบุกเบิกพื้นที่น้อยกว่า 62.5 ไร่ (10 ha) ไม่ถือว่าเป็นการบุกเบิกพื้นที่ใหม่ (new land clearing)

2.9 การประเมินความเสี่ยง (risk assessment) หมายถึง กระบวนการที่เป็นระบบในการระบุและประเมินโอกาสความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในกิจกรรมที่วางแผนไว้หรือที่กำลังดำเนินการการประเมินความเสี่ยงสามารถนำมาใช้พิจารณาก่อนการตัดสินใจว่ามีมาตรการป้องกันไว้ก่อนเพียงพอหรือไม่หรือ มีประเด็นใดที่ควรดำเนินการ เพื่อป้องกันอันตรายต่อกิจกรรมที่อยู่ในความเสี่ยง รวมถึงคนงานและสาธารณชน

2.10 การประเมินผลกระทบด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (social and environmental impact assessment; SEIA) หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์และวางแผนที่จะดำเนินการก่อนการปลูกใหม่หรือการดำเนินงาน กระบวนการนี้ประกอบด้วยข้อมูลทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อระบุโอกาสที่จะเกิดผลกระทบขึ้น (ทั้งทางตรงและทางอ้อม) และเพื่อพิจารณาว่าผลกระทบนั้นสามารถแก้ไขได้เป็นที่พอใจหรือไม่ ซึ่งกรณีนี้ผู้เสนอจะระบุวิธีปฏิบัติการเฉพาะเพื่อลดผลกระทบให้เหลือน้อยที่สุดและลดโอกาสการเกิดผลกระทบเชิงลบ

2.11 การปลูกใหม่ (new planting) หมายถึง การปลูกที่วางแผนไว้หรือเสนอไว้บนที่ดินที่ไม่เคยปลูกปาล์มน้ำมันมาก่อน

2.12 การป้องกัน (prophylactic) หมายถึง วิธีการปฏิบัติหรือแนวทางการปฏิบัติที่ใช้เป็นมาตรการป้องกัน

2.13 การแยกตัวโดยสมัครใจ (voluntary isolation) หมายถึง กลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่มีการติดต่อสื่อสารที่ถาวรกับประชากรส่วนใหญ่ที่ไม่ใช่กลุ่มชาติพันธุ์ และเป็นผู้ที่ปฏิเสธการติดต่อในทุกรูปแบบกับบุคคลที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพวกเขา และอาจเป็นคนหรือกลุ่มคนที่เคยติดต่อสื่อสาร และเป็นผู้ที่ภายหลังจากการติดต่อสื่อสารเป็นพัก ๆ กับสังคมที่ไม่ใช่กลุ่มชาติพันธุ์ คนเหล่านี้ได้กลับคืนสู่สถานการณ์

ของการแยกตัวโดดเดี่ยวและสิ้นสุดความสัมพันธ์กับผู้คนในสังคมที่ไม่ใช่กลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งนี้ ห้ามการขยายพื้นที่ปาล์มน้ำมันในอาณาเขตของกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้

2.14 การสอบทานธุรกิจ (due diligence) หมายถึง กระบวนการบริหารจัดการความเสี่ยงที่ดำเนินการโดยองค์กร เพื่อที่จะชี้บ่ง ป้องกัน บรรเทา และให้เหตุผลสำหรับการดำเนินการต่อความเสี่ยงทางสิ่งแวดล้อม และสังคม ห่วงโซ่อุปทาน และการลงทุนขององค์กร

2.15 การสับเปลี่ยนสัญญา (contract substitution) หมายถึง การกระทำในการแทนที่หรือแก้ไขเงื่อนไขการจ้างงานที่คนงานตกลงไว้เดิม ไม่ว่าจะโดยลายลักษณ์อักษรหรือโดยวาจา ซึ่งส่งผลให้มีเงื่อนไขที่แย่ลงหรือได้รับผลตอบแทนน้อยกว่าเดิม

2.16 เกษตรกรรายย่อย (smallholder) หมายถึง เกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมันและอาจมีการปลูกพืชอื่น แรงงานส่วนใหญ่เป็นสมาชิกในครอบครัว และสวนปาล์มน้ำมันเป็นแหล่งให้รายได้หลัก รวมทั้งมีพื้นที่ปลูกน้อยกว่า 312.5 ไร่ (50 ha) เกษตรกรรายย่อย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) เกษตรกรรายย่อยอิสระ (independent smallholder) หมายถึง เกษตรกรทั่วไปที่มีอำนาจการตัดสินใจในการดำเนินการเกี่ยวกับที่ดินและแนวทางปฏิบัติในการเกษตรของตนเอง
2) เกษตรกรรายย่อยในโครงการ (scheme smallholder) หมายถึง เกษตรกร เจ้าของที่ดินหรือตัวแทนที่ต้องปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม ตามเงื่อนไขในประเด็นหนึ่งประเด็นใดดังนี้
    ก) ไม่มีอำนาจการตัดสินใจในการดำเนินการเกี่ยวกับที่ดิน และแนวทางปฏิบัติในการผลิต
    ข) ไม่มีอิสระในการเลือกใช้ที่ดิน ชนิดของพืชที่จะปลูก และการจัดการ (การจัดกลุ่ม การจัดการและการเงิน)

2.17 คนงาน (worker) หมายถึง ผู้ชาย ผู้หญิง คนต่างด้าว คนย้ายถิ่นฐาน คนงานจ้างเหมา คนงานชั่วคราว และลูกจ้างทุกระดับขององค์กร

2.18 คนงานจ้างเหมา (contract worker) หมายถึง บุคคลที่รับจ้างงานชั่วคราว หรืองานที่มีกำหนดระยะเวลา คนงานจ้างเหมา รวมถึงคนงานที่ไม่ได้จ้างงานโดยตรงจากองค์กร แต่จ้างโดยคู่สัญญาหรือบริษัทที่ปรึกษาที่ทำสัญญาโดยตรงกับองค์กร

2.19 ความเท่าเทียมทางเพศ (gender equal) หมายถึง ความเท่าเทียมกันในสิทธิ ความรับผิดชอบ และโอกาสระหว่างสตรีและบุรุษ และระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย

2.20 ความมั่นคงด้านอาหาร (food security) ความมั่นคงด้านอาหารจะบรรลุผลสำเร็จได้ เมื่อประชากรทุกคนสามารถเข้าถึงอาหารได้ตลอดเวลา ทั้งทางกายภาพ สังคม และเศรษฐกิจอย่างเพียงพอ มีความปลอดภัย และมีคุณค่าทางโภชนาการ เพื่อสนองความต้องการด้านอาหารและการเลือกอาหารเพื่อให้เกิดชีวิตที่มีพลัง และมีสุขภาพที่ดี โดยทั่วไปความมั่นคงด้านอาหารจะระบุถึง 4 มิติ คือ การมีอาหาร การเข้าถึงอาหาร การใช้ประโยชน์ และการมีเสถียรภาพ

2.21 ความมั่นคงด้านน้ำ (water security) หมายถึง ขีดความสามารถของประชากรในการรักษาไว้ซึ่งการเข้าถึงอย่างยั่งยืนสำหรับน้ำที่มีคุณภาพที่ยอมรับได้ในปริมาณที่เพียงพอ เพื่อความยั่งยืนในการดำรงชีวิต ความเป็นอยู่ที่ดี และการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้มั่นใจว่ามีการป้องกัน

มลพิษที่มากับน้ำและภัยพิบัติทางน้ำ และเพื่อการดำรงไว้ซึ่งระบบนิเวศในบรรยากาศที่สงบและมีเสถียรภาพทางการเมือง

2.22 ค่าจ้างที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการดำรงชีวิต (decent living wage; DLW) หมายถึง ค่าตอบแทนที่คนงานได้รับสำหรับการทำงานตามชั่วโมงทำงานปกติ ในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งเป็นการเฉพาะเพื่อหารายได้ที่เพียงพอต่อมาตรฐานการครองชีพอย่างเหมาะสมสำหรับคนงานและครอบครัว

2.23 ค่าธรรมเนียมการจัดหางาน (recruitment fee) หมายถึง ค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับต้นทุน และค่าใช้จ่ายในการสรรหาบุคลากรและจ้างคนงาน ได้แก่ ค่านายหน้าและค่าบริการของตัวแทนการดำเนินการด้านเอกสาร การทดสอบทักษะที่นายจ้างต้องการ และการวินิจฉัยทางการแพทย์ การอบรม การทำเอกสาร วีซ่า หนังสืออนุญาตทำงาน ค่าเดินทาง (จากประเทศต้นทางถึงปลายทาง ไปและกลับ) ค่าใช้จ่ายในการบริหาร และต้นทุนค่าใช้จ่ายทางอ้อมในการดำเนินการ

2.24 งานที่เป็นอันตราย (hazardous work) หมายถึง งานที่ดำเนินการอยู่ในสภาวะที่มีอันตรายหรือภาคส่วนที่เป็นอันตรายต่อการประกอบอาชีพมากที่สุด เช่น การเกษตร การก่อสร้าง การทำเหมือง หรือการรื้อซากเรือ หรือเมื่อลักษณะหรือสภาพการทำงานทำให้เกิดความเสี่ยงเฉพาะ เช่น การสัมผัสสารเคมีอันตราย หรือรังสี หรือเศรษฐกิจนอกระบบ
งานที่เป็นอันตรายรวมถึงงานใด ๆ ที่อาจจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย จิตใจหรือสุขภาพจิต ความปลอดภัย หรือศีลธรรมของเด็ก

2.25 งานหลัก (core work) หมายถึง งานหลักหรือกิจกรรมหลัก ซึ่งบริษัทก่อตั้งขึ้นเพื่อทำธุรกิจ หรือมุ่งเน้นไปที่การดำเนินธุรกิจของบริษัท งานหลักเกี่ยวข้องกับงานที่สำคัญและเป็นที่พึงปรารถนาต่อการเจริญเติบโตขององค์กร
กิจกรรมทุกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรและโรงสกัดน้ำมันปาล์มถือว่าเป็นงานหลัก เช่น การปลูก การเก็บเกี่ยว การใส่ปุ๋ย การบำรุงรักษา การคัดแยกทะลายปาล์มสด (fresh fruit bunch; FFB) การคัดชั้นคุณภาพ การซ่อมบำรุงเครื่องจักร การควบคุมการทำงานของเครื่องจักร

2.26 ชนิดพันธุ์หายาก ถูกคุกคาม หรือใกล้สูญพันธุ์ (rare, threatened or endangered (RTE) species) หมายถึง ชนิดพันธุ์ที่กำหนดโดย High Conservation Value Resource Network (HCVRN)

2.27 ดินด้อยคุณภาพ (marginal soil) หมายถึง ดินที่ไม่น่าจะให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่ยอมรับได้สำหรับพืชที่ปลูกตามผลการประมาณการที่สมเหตุสมผลของรายได้และค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงดิน ทั้งนี้ ดินเสื่อมโทรม (degraded soil) ไม่ถือว่าเป็นดินด้อยคุณภาพ หากมีการปรับปรุงดินและมีผลิตภาพที่คุ้มกับต้นทุนการผลิต

2.28 ดินเปราะบาง (fragile soil) หมายถึง ดินที่ง่ายต่อการเสื่อมสภาพ (ความอุดมสมบูรณ์ลดลง) เมื่อถูกรบกวน ดินจะมีความเปราะบางเป็นการเฉพาะหากเกิดการเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็วนำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ในระดับต่ำจนไม่สามารถรับได้ หรือไม่สามารถฟื้นฟูกลับคืนสู่สภาพเดิมได้เมื่อจัดการใส่ปัจจัยการผลิตที่เป็นไปได้ในเชิงเศรษฐกิจ

2.29 ดินพรุ (peat) หมายถึง ดินที่มีชั้นอินทรีย์สะสมซึ่งหน้าดินส่วนบน (ความลึกมากกว่าครึ่งหนึ่งของ 80 cm หรือ 100 cm จากผิวดิน) มีอินทรียวัตถุ 35% หรือมากกว่า (35% หรือมากกว่าที่สูญเสียจากการเผาไหม้ (loss on ignition)) หรือมีปริมาณคาร์บอนที่ประกอบอยู่ในสารอินทรีย์ (organic carbon) 18% หรือมากกว่า

2.30 เด็ก (child) หมายถึง บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

2.31 ป่าที่กักเก็บคาร์บอนสูง (high carbon stock forest; HCS) หมายถึง ป่าที่มีการระบุว่ากักเก็บคาร์บอนสูง โดยใช้ The High Carbon Stock Approach (HCSA) toolkit

2.32 ผู้ขอการรับรอง (unit of certification) หมายถึง ผู้ประกอบการโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มและฝ่ายจัดหา FFB และต้องรวมทั้งที่ดินที่อยู่ภายใต้การจัดการโดยตรง (ที่ดินและสิ่งก่อสร้าง) เกษตรกรรายย่อยในโครงการ และผู้ปลูกในสัญญา ทั้งนี้ ที่ดินและสิ่งก่อสร้างต้องถูกต้องตามกฎหมายตามสัดส่วนของที่ดินของแต่ละกลุ่ม

2.33 ผู้แจ้งเบาะแส (whistleblower) หมายถึง บุคคลผู้เป็นลูกจ้างหรืออดีตลูกจ้าง ผู้ที่นำรายงานและข้อมูลภายในขององค์กรเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมาย สิ่งผิดปกติ อันตราย หรือการปฏิบัติที่ผิดจรรยาบรรณ หรือการกระทำโดยนายจ้างที่ขัดต่อจรรยาบรรณ ออกมาเปิดเผย และผู้ที่อาจมีโอกาสเสี่ยงต่อการถูกแก้แค้นจากการเปิดเผยข้อมูล
ผู้แจ้งเบาะแสจะรวมถึงบุคคลต่าง ๆ ที่อยู่นอกความสัมพันธ์ตามธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง เช่น คนงานจ้างเหมา คนงานชั่วคราว ผู้ให้คำปรึกษา ผู้รับเหมา ผู้รับการอบรม เด็กฝึกงาน อาสาสมัคร นักศึกษาปฏิบัติงาน และอดีตลูกจ้าง

2.34 ผู้ปลูกในสัญญา (outgrower) หมายถึง เกษตรกรที่ขาย FFB ให้กับผู้ประกอบการโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มที่ทำสัญญาเท่านั้น ทั้งนี้ ผู้ปลูกในสัญญาอาจเป็นเกษตรกรรายย่อยได้

2.35 ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน (human rights defender) หมายถึง บุคคล กลุ่ม และสมาคมที่สนับสนุนและปกป้องสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล และนำไปสู่การขจัดการละเมิดสิทธิมนุษยชนทุกรูปแบบและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลและประชาชน โดยรวมถึงผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนด้านสิ่งแวดล้อม ผู้แจ้งเบาะแส ผู้ร้องเรียน และผู้เป็นกระบอกเสียงของชุมชน แต่ไม่รวมถึงบุคคลซึ่งกระทำหรือเผยแพร่ความรุนแรง

2.36 ผู้มีส่วนได้เสีย (stakeholder) หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลผู้สนใจในความถูกต้องตามกฎหมาย ผู้ที่สามารถแสดงให้เห็นได้ถึงความสนใจ หรือผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง จากการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กรและผลที่ตามมาของกิจกรรมเหล่านั้น

2.37 แผน (plan) หมายถึง แผนการ โปรแกรม หรือวิธีการ ที่มีการกำหนดระยะเวลาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และผลที่ต้องการ แผนต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน มีระยะเวลาสำหรับการส่งมอบ กิจกรรมที่ต้องดำเนินการ และกระบวนการตรวจติดตามความก้าวหน้า การปรับแผนในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลง และการรายงานผล รวมถึงการระบุชื่อบุคคลหรือตำแหน่งที่รับผิดชอบสำหรับการส่งมอบแผน ทั้งนี้ ต้องมีหลักฐานว่ามีทรัพยากรที่เพียงพอสำหรับการดำเนินการตามแผน และสามารถดำเนินการตามแผนได้ครบถ้วน

2.38 พื้นที่ที่มีการจัดการ (managed area) หมายถึง ที่ดินที่ปลูกปาล์มน้ำมันและที่ดินที่เกี่ยวข้อง ซึ่งใช้ประโยชน์อื่น ๆ เช่น โครงสร้างพื้นฐาน (ถนน) พื้นที่ริมน้ำ และพื้นที่ที่แยกไว้เพื่อการอนุรักษ์

2.39 พื้นที่ที่มีคุณค่าด้านการอนุรักษ์สูง (high conservation value; (HCV) area) หมายถึง พื้นที่ที่มีความจำเป็นต่อการรักษาหรือยกระดับ HCV 1 ถึง HCV 6 อย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

HCV 1 - ความหลากหลายทางชีวภาพ;

ความหนาแน่นของความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงชนิดพันธุ์ประจำถิ่น และชนิดพันธุ์หายาก ถูกคุกคาม หรือใกล้สูญพันธุ์ ซึ่งมีความสำคัญในระดับโลก ภูมิภาค และประเทศ

HCV 2 – ระบบนิเวศระดับภูมิทัศน์ ระบบนิเวศโมเสก และการระบุภูมิทัศน์ป่าไม้ที่สมบูรณ์ (intact forest landscapes);

พื้นที่ขนาดใหญ่ในระบบนิเวศระดับภูมิทัศน์ ระบบนิเวศโมเสก และภูมิทัศน์ป่าไม้ที่สมบูรณ์ ซึ่งมีความสำคัญในระดับโลก ภูมิภาค และประเทศ ทั้งยังประกอบด้วยประชากร ซึ่งสามารถมีชีวิตและเจริญเติบโตได้ของชนิดพันธุ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ในรูปแบบธรรมชาติของการกระจายตัวและมีความอุดมสมบูรณ์

HCV 3 – ระบบนิเวศและถิ่นอาศัย;

ระบบนิเวศของชนิดพันธุ์หายาก ถูกคุกคาม หรือใกล้สูญพันธุ์ ถิ่นอาศัย หรือสถานที่หลบภัย

HCV 4 – บริการจากระบบนิเวศ;

บริการจากระบบนิเวศพื้นฐานในสภาวะวิกฤต รวมถึงการคุ้มครองแหล่งกักเก็บน้ำ และการควบคุมการชะล้างพังทลายของพื้นที่ดินเปราะบางและสูงชัน

HCV 5 – ความต้องการของชุมชน;

สถานที่และทรัพยากรขั้นพื้นฐานสำหรับสนองตอบความจำเป็นขั้นพื้นฐานของชุมชนท้องถิ่นหรือกลุ่มชาติพันธุ์ (สำหรับการดำรงชีวิต สุขภาพ โภชนาการ น้ำ ฯลฯ) ที่ระบุโดยผ่านการมีส่วนร่วมกับชุมชนหรือกลุ่มชาติพันธุ์

HCV 6 – ค่านิยมทางวัฒนธรรม;

สถานที่ ทรัพยากร ที่อยู่อาศัย และภูมิทัศน์ ที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรมระดับโลกหรือประเทศ มีความสำคัญทางโบราณคดีหรือประวัติศาสตร์ หรือมีวิกฤตการณ์ทางวัฒนธรรม ระบบนิเวศเศรษฐกิจ ศาสนาและสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาที่สำคัญต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชนท้องถิ่นหรือกลุ่มชาติพันธุ์ ที่ระบุโดยผ่านการมีส่วนร่วมกับชุมชนท้องถิ่นหรือกลุ่มชาติพันธุ์

2.40 พื้นที่ปลูก (plantation) หมายถึง ที่ดินที่ปลูกปาล์มน้ำมัน

2.41 พื้นที่เพื่อการอนุรักษ์อื่น ๆ (other conservation area) หมายถึง พื้นที่ที่มีการกำหนดให้มีการอนุรักษ์เพิ่มเติมจากพื้นที่ที่มีคุณค่าด้านการอนุรักษ์สูง ป่าที่กักเก็บคาร์บอนสูง และพื้นที่ดินพรุที่กำหนดไว้ (เช่น พื้นที่ริมฝั่งน้ำ พื้นที่สูงชัน) รวมถึงพื้นที่อื่น ๆ ที่จัดสรรโดยผู้ประกอบการโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม

2.42 ภูมิประเทศที่สูงชัน (steep terrain) หมายถึง พื้นที่ที่มีความลาดชันโดยเฉลี่ย 35% ถึง 50%[1/2/3/]

[1/] ที่มา: สำนักสำรวจดินและวางแผนการใช้ที่ดิน. 2547. คู่มือการเขียนหน่วยแผนที่ดิน. กรมพัฒนาที่ดิน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

[2/] ค่าความลาดชัน คือ ค่าสัดส่วนของความยาวระหว่างด้านตรงข้ามมุมฉากกับด้านที่เป็นฐานของสามเหลี่ยมมุมฉาก โดยกำหนดให้ความยาวฐานของสามเหลี่ยมมุมฉากยาวเท่ากับ 100 m ค่าความลาดชัน มีหน่วยวัดเป็น “%” (ที่มา: สำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญ. 2558. แนวทางการตรวจสอบที่เขา ที่ภูเขา และที่ลาดชันเฉลี่ยเกิน 35 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไปเพื่อการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน. กรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย.)

[3/] ค่าความลาดชัน 35% วัดมุมได้ประมาณ 19°17′ ค่าความลาดชัน 50% วัดมุมได้ประมาณ 26°34′ (ที่มา: ไพฑูรย์ คล้ำมีศรี. 2538. ความลาดชันและการวิเคราะห์ความชันของพื้นที่บนแผนที่ภูมิประเทศ. กรมพัฒนาที่ดิน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

2.43 ระบบนิเวศทางธรรมชาติ (natural ecosystem) หมายถึง ที่ดินทั้งหมดที่ประกอบด้วยพรรณพืชธรรมชาติ พรรณพืชดั้งเดิม รวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะป่าไม้ดั้งเดิม พืชพรรณชายน้ำ พื้นที่ชุ่มน้ำทางธรรมชาติ พื้นที่ดินพรุ และทุ่งหญ้าต่าง ๆ

2.44 แรงงาน (workforce) หมายถึง จำนวนลูกจ้างที่ถูกว่าจ้างโดยหน่วยบริหาร ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม โดยรวมถึงลูกจ้างชั่วคราวและที่ปรึกษา

2.45 แรงงานขัดหนี้ (debt bondage) หมายถึง สถานะหรือเงื่อนไขของแรงงานขัดหนี้ เมื่อเรียกให้แรงงาน (แรงงานขององค์กรหรือแรงงานที่อยู่ภายใต้การควบคุมของบุคคลที่สาม) ชำระหนี้หรือคืนเงินที่จ่ายล่วงหน้าและไม่นำมูลค่าของแรงงานไปใช้ชำระหนี้ตามบัญชี หรือไม่ได้กำหนดระยะเวลาของการทำงานและไม่ได้กำหนดลักษณะของงานหรืออย่างใดอย่างหนึ่ง

2.46 แรงงานเด็ก (child labour) หมายถึง งานที่ใช้ให้เด็กทำ โดยงานนั้นทำให้เด็กสูญเสียช่วงเวลาในวัยเด็ก โอกาสของเด็ก และศักดิ์ศรีของเด็ก และเป็นโทษต่อการพัฒนาทางร่างกายและจิตใจ ความหมายของคำนี้ใช้กับ:

1) เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่มีส่วนเกี่ยวข้องตามอนุสัญญาว่าด้วยการห้ามและการดำเนินการโดยทันทีเพื่อขจัดรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก ค.ศ. 1999 (ฉบับที่ 182) (Worst Form of Child Labour Convention, 1999 (No. 182))
2) เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี ที่เข้าร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และ
3) เด็กที่มีอายุระหว่าง 12 ถึง 14 ปี ที่ทำงานเกินกว่างานเบา

ทั้งนี้ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization; ILO) กำหนดไว้ว่างานเบาเป็นงานที่ไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและพัฒนาการของเด็ก และไม่เป็นผลเสียต่อการไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนหรือการอบรมวิชาชีพ

เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ไม่ควรให้ทำงานที่เป็นอันตราย ซึ่งอาจส่งผลอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ และศีลธรรมของเด็ก เนื่องมาจากลักษณะของงานหรือสภาพของงานที่ดำเนินการ แรงงานเยาวชนที่มีอายุสูงกว่าอายุขั้นต่ำตามกฎหมายแต่ต่ำกว่าอายุ 18 ปี ควรมีข้อจำกัดเกี่ยวกับชั่วโมงการทำงานและการทำงานล่วงเวลา การทำงานในที่สูงที่เป็นอันตราย การทำงานกับเครื่องจักร เครื่องมือและอุปกรณ์ที่เป็นอันตราย การขนของหนัก การได้รับสัมผัสวัตถุอันตรายหรือกระบวนการที่อันตรายและสภาพที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน เช่น การทำงานกะกลางคืน

2.47 แรงงานบังคับ (forced labour) หมายถึง งานหรือบริการทั้งหมดที่เกิดจากการบังคับให้ทำโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่งภายใต้การแสดงอำนาจด้วยการลงโทษใด ๆ และบุคคลนั้นไม่ได้เสนอให้บุคคลที่ถูกบังคับสมัครใจ ประกอบด้วย 3 ประเด็น ดังนี้

1) งานหรือบริการ หมายถึง งานทุกประเภทที่เกิดขึ้นในกิจกรรมใด ๆ ทั้งในอุตสาหกรรม หรือภาคส่วนใด ๆ รวมถึงเศรษฐกิจนอกระบบ
2) การแสดงอำนาจด้วยการการลงโทษใด ๆ หมายถึง การลงโทษในหลากหลายรูปแบบที่นำมาบังคับให้คนทำงาน
3) การเสนอให้สมัครใจ หมายถึง การได้รับการบอกกล่าวและยินยอมโดยอิสระของคนงานในการรับงานและมีอิสระที่จะลาออกเมื่อใดก็ได้ ตัวอย่างที่ไม่ใช่การเสนอให้สมัครใจ เช่น นายจ้างหรือผู้สรรหาพนักงานให้สัญญาหลอกลวงเพื่อให้คนงานรับงาน ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นคนงานจะไม่ยอมรับงาน

2.48 แรงงานย้ายถิ่น (migrant worker) หมายถึง บุคคลที่มีการย้ายจากประเทศหนึ่งมายังอีกประเทศหนึ่ง โดยมุ่งหวังเพื่อการรับจ้างมากกว่าการทำงานอิสระของตนเอง และให้รวมถึงบุคคลใด ๆ ที่ได้รับการยอมรับให้เป็นแรงงานย้ายถิ่นเพื่อการรับจ้าง ทั้งนี้ แรงงานย้ายถิ่น รวมถึงบุคคลที่เดินทางข้ามเขตแดนระหว่างประเทศเพื่อการรับจ้าง แต่ไม่รวมแรงงานที่มีการเคลื่อนย้ายภายในประเทศโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการรับจ้าง

2.49 วัตถุอันตรายทางการเกษตร (pesticide) หมายถึง สารใด ๆ ที่ตั้งใจใช้เพื่อป้องกัน ทำลาย ดึงดูด ขับไล่ หรือควบคุมศัตรูพืชใด ๆ รวมถึงพืชและสัตว์ชนิดที่ไม่พึงประสงค์ ระหว่างการผลิต การเก็บรักษา การขนส่ง การกระจายสินค้า และการแปรรูป อาหาร สินค้าเกษตร หรืออาหารสัตว์ หรือเป็นสารที่ใช้กับสัตว์เพื่อควบคุมปรสิตภายนอก และให้หมายความรวมถึงสารควบคุมการเจริญเติบโตของพืช สารทำให้ใบร่วง สารที่ทำให้พืชแห้งตาย สารปลิดผล หรือสารยับยั้งการแตกยอดอ่อน และสารที่ใช้กับพืชก่อนหรือหลังการเก็บเกี่ยวเพื่อป้องกันการเสื่อมสภาพระหว่างการเก็บรักษาและการขนส่ง ทั้งนี้ โดยปกติแล้วคำว่าวัตถุอันตรายทางการเกษตรไม่รวมปุ๋ย สารอาหารของพืชและสัตว์ วัตถุเจือปนอาหาร และยาสำหรับสัตว์

2.50 สารก่อมลพิษที่มีนัยสำคัญ (significant pollutant) หมายถึง สารเคมีหรือสารชีวภาพที่มีผลกระทบอย่างมากต่อน้ำ อากาศ หรือคุณภาพดิน รวมถึงน้ำเสียจากโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มและน้ำเสียอื่นๆ ตะกอน ปุ๋ย วัตถุอันตรายทางการเกษตร เชื้อเพลิงและน้ำมัน มลพิษทางอากาศ ตามที่กำหนดในกฎระเบียบของประเทศและมาตรฐานระหว่างประเทศ

2.51 สิทธิ (rights) หมายถึง หลักเสรีภาพหรือการมีสิทธิ ทางกฎหมาย ทางสังคม หรือทางจริยธรรม ตามบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิระหว่างประเทศ (International Bill of Rights) และตราสารสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ รวมถึงปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของปวงชนท้องถิ่นดั้งเดิม (The United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples) หลักปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการดำเนินธุรกิจและสิทธิมนุษยชน (The United Nations Guiding Principles on Business and Human Rights) และข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการโยกย้ายถิ่นฐานที่ปลอดภัย เป็นระเบียบและปกติ (The Global Compact for Safe, Orderly and Regular Migration):

1) สิทธิตามจารีตประเพณี: เป็นรูปแบบของการใช้ที่ดินและทรัพยากรของชุมชนที่ยาวนานตามบริบทของกลุ่มชาติพันธุ์เกี่ยวกับกฎหมายจารีตประเพณี ค่านิยม ขนบธรรมเนียมและประเพณี รวมถึงการใช้ที่ดินตามฤดูกาลหรือตามวัฏจักร มากกว่าที่ดินและทรัพยากรที่ออกหลักฐานโดยรัฐอย่างเป็นทางการตามกฎหมาย
2) สิทธิตามกฎหมาย: เป็นสิทธิที่ให้แก่บุคคล นิติบุคคล และอื่น ๆ ผ่านกฎหมายและกฎระเบียบของท้องถิ่น ประเทศ หรือสัตยาบันระหว่างประเทศ
3) สิทธิของผู้ใช้: เป็นสิทธิการใช้ที่ดินและทรัพยากรซึ่งสามารถกำหนดโดยประเพณีท้องถิ่น ข้อตกลงร่วมกัน หรือกำหนดโดยนิติบุคคลอื่นที่ถือสิทธิการเข้าถึง
4) สิทธิที่พิสูจน์ได้: กลุ่มชาติพันธุ์ ชุมชนท้องถิ่นและผู้ใช้ที่ดินอาจมีสิทธิอย่างไม่เป็นทางการหรือสิทธิตามจารีตประเพณีในที่ดินซึ่งไม่ได้ขึ้นทะเบียนหรือยอมรับโดยภาครัฐหรือกฎหมายของประเทศ

5) การแยกแยะระหว่างสิทธิที่พิสูจน์ได้กับการปลอมสิทธิต้องอาศัยการมีส่วนร่วมโดยตรงกับชุมชนท้องถิ่น ดังนั้น กลุ่มชาติพันธุ์ ชุมชนท้องถิ่น และผู้ใช้ที่ดิน จึงมีโอกาสเพียงพอที่จะพิสูจน์ข้อเรียกร้องสิทธิของตนได้และสิ่งที่จะทำให้เกิดความชัดเจนที่ดีที่สุดคือการทำแผนที่แบบมีส่วนร่วมกับชุมชนข้างเคียง

3. เป้าหมาย

การผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืนต้องบรรลุเป้าหมาย ดังนี้

3.1 ด้านเศรษฐกิจ

เป้าหมายที่มีผลกระทบต่อความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ: การแข่งขัน การสร้างความแข็งแกร่ง และการทำให้เกิดความยั่งยืนของภาคอุตสาหกรรมของน้ำมันปาล์ม

เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มมีความยั่งยืน มีความสามารถในการแข่งขัน และการปรับตัวต่อสถานการณ์ต่าง ๆ เสริมสร้างความแข็งแกร่ง ส่งผลให้เกิดความมั่นใจถึงความสามารถในการอยู่รอดในระยะยาวของผู้มีส่วนได้เสียตลอดห่วงโซ่อุปทาน และมีการแบ่งปันผลประโยชน์ระหว่างภาคเอกชนและการดำรงชีวิตของชุมชนที่อาศัยอยู่ในแหล่งปลูกปาล์มน้ำมัน มีระบบการวางแผน และการจัดการที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงความคงอยู่และเจริญเติบโตได้ทางเศรษฐกิจ การปฏิบัติตามข้อกำหนดทางสิ่งแวดล้อมและสังคม และคำนึงถึงความเสี่ยงด้วยการกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติและระบบให้เป็นไปตามมาตรฐาน และสนับสนุนการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องสู่การผลิตน้ำมันปาล์มที่ยั่งยืน โดยมีหลักการที่เกี่ยวข้องในข้อ 4.1 ถึงข้อ 4.3

3.2 ด้านสังคม

เป้าหมายที่มีผลกระทบต่อประชาชน: วิถีชีวิตที่ยั่งยืนและลดความยากจน

เพื่อสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการปกป้อง เคารพ และแก้ไขเยียวยา ภาคอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มมีส่วนช่วยลดความยากจนและการผลิตน้ำมันปาล์มเป็นแหล่งให้การดำรงชีวิต ความเป็นอยู่มีความยั่งยืน สิทธิมนุษยชนได้รับการเคารพ ภาคประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการใด ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อบุคคลเหล่านั้น ด้วยการได้รับการแบ่งปันสิทธิการเข้าถึงและผลประโยชน์ ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเติมเต็มศักยภาพการทำงาน และมีชุมชนที่มีความภาคภูมิใจและความเสมอภาค มีสภาพแวดล้อมการทำงานและการอยู่อาศัยที่ดีที่มีมาตรฐาน โดยมีหลักการที่เกี่ยวข้องในข้อ 4.4 ถึงข้อ 4.6

3.3 ด้านสิ่งแวดล้อม

เป้าหมายที่มีผลกระทบต่อโลก: อนุรักษ์ ปกป้อง และปรับปรุงระบบนิเวศให้ดีขึ้น เพื่อประโยชน์ของชนรุ่นหลัง

เพื่อระบบนิเวศและการให้บริการทางนิเวศที่ได้รับการปกป้อง ฟื้นฟู และกลับคืนสภาพด้วยการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่ยั่งยืน (การจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน การต่อต้าน การแปรสภาพเป็นทะเลทราย การยุติและพลิกฟื้นที่ดินเสื่อมโทรมการยุติการสูญเสีย

ความหลากหลายทางชีวภาพ) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่เกี่ยวกับการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างต่อเนื่อง และการควบคุมมลพิษทางอากาศและน้ำ โดยมีหลักการที่เกี่ยวข้องในข้อ 4.7

4. ข้อกำหนด

การผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืนให้เป็นไปตามหลักการ เกณฑ์กำหนด และตัวชี้วัด ทั้งนี้ แนวปฏิบัติสำหรับการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มให้ไว้เป็นข้อมูลในภาคผนวก ก

4.1 หลักการที่ 1 ประพฤติและปฏิบัติอย่างมีจริยธรรมและโปร่งใส

ขับเคลื่อนพฤติกรรมทางธุรกิจที่มีจริยธรรม สร้างความเชื่อมั่นและความโปร่งใสกับผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีและมั่นคง

4.1.1 เกณฑ์กำหนด: มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานนี้ในด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และกฎหมายอย่างเพียงพอให้กับผู้ที่มีส่วนได้เสีย โดยใช้ภาษาและรูปแบบที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพในการตัดสินใจ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.1.1) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.1.1.1 ต้องมีเอกสารเกี่ยวกับการจัดการตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานนี้ที่พร้อมจะเปิดเผยต่อสาธารณะ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงเอกสารที่เป็นความลับทางการค้า หรือเอกสารที่หากมีการเปิดเผยแล้วอาจส่งผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสังคม

4.1.1.2 จัดทำข้อมูลในภาษาที่เหมาะสม และผู้ที่มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงได้

4.1.1.3 ต้องเก็บรักษาบันทึกการร้องขอข้อมูลและการตอบสนองของผู้ที่มีส่วนได้เสีย

4.1.1.4 ต้องมีขั้นตอนการดำเนินการในการปรึกษาหารือและการสื่อสารที่สามารถเปิดเผยได้ นำไปปฏิบัติและชี้แจงให้แก่ผู้ที่มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมดโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายการจัดการที่ได้รับมอบหมาย

4.1.1.5 มีรายชื่อและข้อมูลการติดตามสำหรับผู้ที่มีส่วนได้เสียและตัวแทนที่เป็นปัจจุบัน

4.1.2 เกณฑ์กำหนด: มุ่งมั่นที่จะดำเนินงานทางธุรกิจและธุรกรรมอย่างมีจริยธรรม (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.1.2) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.1.2.1 มีนโยบายด้านจรรยาบรรณ และนำไปปฏิบัติในการดำเนินงานทางธุรกิจและธุรกรรมต่าง ๆ โดยรวมถึงการรับพนักงาน ลูกจ้าง และการทำสัญญา

4.1.2.2 มีระบบติดตามการนำนโยบายไปปฏิบัติและการดำเนินงานทางธุรกิจอย่างมีจริยธรรม

4.2 หลักการที่ 2 ดำเนินการตามกฎหมายและเคารพสิทธิต่าง ๆ

ปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมายเป็นพื้นฐานในการทำงานภายในขอบเขตอำนาจของกฎหมายนั้น

4.2.1 เกณฑ์กำหนด: ปฏิบัติตามกฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ รวมถึงกฎหมายและกฎระเบียบระหว่างประเทศที่ได้มีการให้สัตยาบันแล้ว (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.2.1) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.2.1.1 ต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่มีผลบังคับใช้

4.2.1.2 มีระบบเอกสารที่ยืนยันถึงการปฏิบัติตามกฎหมาย เพื่อใช้เป็นแนวทางการติดตามการเปลี่ยนแปลงของกฎหมาย รวมถึงบัญชีข้อมูลและหลักฐานของการสอบทานธุรกิจทางกฎหมายของการทำสัญญาของบุคคลที่สาม หน่วยงานจัดหางาน หน่วยงานบริการ และผู้รับเหมาแรงงาน

4.2.1.3 แสดงอาณาเขตของที่ดินตามกฎหมายหรือที่ดินที่ได้รับสิทธิ์อย่างชัดเจน และรักษาสภาพการแสดงอาณาเขตดังกล่าวไว้ และไม่มีการปลูกนอกอาณาเขตของที่ดินดังกล่าว

4.2.2 เกณฑ์กำหนด: ผู้รับเหมาทุกรายที่ให้บริการและจัดหาแรงงาน รวมถึงผู้จัดหา FFB ต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.2.2) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.2.2.1 เก็บรักษาบัญชีรายชื่อคู่สัญญา

4.2.2.2 การทำสัญญาทุกฉบับ รวมถึงสัญญาการจัดหา FFB มีการระบุข้อกำหนดเฉพาะที่เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และสามารถเปิดเผยให้บุคคลที่สามได้

4.2.2.3 การทำสัญญาทุกฉบับ รวมถึงสัญญาการจัดหา FFB มีการระบุข้อกำหนดเฉพาะว่าด้วยการไม่ใช้แรงงานเด็ก แรงงานบังคับ และแรงงานจากการค้ามนุษย์ กรณีสัญญาการจ้างคนงานเด็ก ให้มีข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องคนงานเด็กด้วย

4.2.3 เกณฑ์กำหนด: การจัดหา FFB จากภายนอกโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มต้องมาจากแหล่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย

4.2.3.1 FFB ที่มาจากแหล่งผลิตโดยตรง โรงงานสกัดน้ำมันปาล์มต้องมีข้อมูลดังนี้

1) ข้อมูลแหล่งที่มาของ FFB
2) หลักฐานแสดงความเป็นเจ้าของหรือสิทธิในที่ดินของผู้ปลูกปาล์มน้ำมันหรือเกษตรกรรายย่อย

4.2.3.2 FFB ที่ไม่ได้มาจากแหล่งผลิตโดยตรง โดยรับมาจากลานเททะลายปาล์มน้ำมัน ศูนย์รวบรวม ตัวแทนหรือคนกลาง ต้องมีหลักฐานที่ระบุไว้ตามข้อ 4.2.3.1

4.3 หลักการที่ 3 ทำให้เกิดความเหมาะสมที่สุดต่อผลิตภาพ ความมีประสิทธิภาพ การเกิดผลกระทบเชิงบวกและการสร้างความแข็งแกร่ง

ปฏิบัติตามแผน ขั้นตอนการดำเนินการ และระบบ เพื่อการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

4.3.1 เกณฑ์กำหนด: นำแผนการบริหารจัดการไปปฏิบัติเพื่อให้สามารถสร้างผลตอบแทนทางเศรษฐกิจและการเงินในระยะยาวได้ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.3.1) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.3.1.1 ต้องจัดทำแผนธุรกิจหรือแผนการบริหารจัดการ (อย่างน้อย 3 ปี) ทั้งนี้ รวมถึงธุรกิจที่พัฒนาร่วมกันสำหรับเกษตรกรรายย่อยในโครงการ (ถ้ามี)

4.3.1.2 มีแผนการปลูกทดแทนประจำปี โดยคาดการณ์ล่วงหน้าอย่างน้อย 3 ปี และมีการทบทวนเป็นประจำทุกปี

4.3.1.3 มีการทบทวนของฝ่ายบริหารตามระยะเวลาที่วางแผนไว้ โดยเหมาะสมกับขนาดและลักษณะของกิจกรรมที่ดำเนินการ

4.3.2 เกณฑ์กำหนด: ติดตามและทบทวนผลสำเร็จของการดำเนินงานในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ จัดทำแผนปฏิบัติการและนำไปปฏิบัติ เพื่อแสดงให้เห็นว่าการดำเนินงานหลักที่มีความสำคัญได้มีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.3.2) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.3.2.1 ต้องนำแผนปฏิบัติการสำหรับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องไปปฏิบัติ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่สำคัญทางสังคมและสิ่งแวดล้อมและโอกาสในการนำไปปฏิบัติ

4.3.2.2 จัดทำรายงานประจำปีที่มีข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการติดตามและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

4.3.3 เกณฑ์กำหนด: มีเอกสารขั้นตอนการปฏิบัติงานที่เหมาะสม นำไปปฏิบัติให้สอดคล้อง และตรวจติดตาม (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.3.3) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.3.3.1 ต้องมีเอกสารคู่มือมาตรฐานการปฏิบัติงาน

4.3.3.2 มีกลไกในการตรวจสอบความสอดคล้องของการปฏิบัติตามขั้นตอนการดำเนินการ

4.3.3.3 มีบันทึกการติดตามและการปฏิบัติการแก้ไข และเก็บรักษาไว้

4.3.4 เกณฑ์กำหนด: มีการประเมิน SEIA อย่างครอบคลุมก่อนที่จะมีการปลูกในพื้นที่ใหม่หรือก่อนที่จะมีการดำเนินงานใหม่ใด ๆ และนำผลการประเมินไปปฏิบัติตามแผนการจัดการด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม รวมถึงมีแผนการติดตามและปรับปรุงการดำเนินงานที่กำลังปฏิบัติอยู่ให้เป็นปัจจุบันอย่างสม่ำเสมอ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.3.4) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.3.4.1 การปลูกในพื้นที่ใหม่หรือการดำเนินงานใหม่ทุกครั้งของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มต้องมีการประเมิน SEIA ที่เป็นอิสระ โดยวิธีการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้รับผลกระทบ รวมถึงเกษตรกรรายย่อยและผู้ปลูกในสัญญา และจัดทำเป็นเอกสาร

4.3.4.2 จัดทำแผนการจัดการด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม และแผนการติดตาม โดยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียที่ได้รับผลกระทบ

4.3.4.3 ต้องนำแผนการจัดการด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม และแผนการติดตามไปปฏิบัติ ทบทวนและปรับปรุงให้เป็นปัจจุบันอย่างสม่ำเสมอในลักษณะของการมีส่วนร่วม

4.3.5 เกณฑ์กำหนด: มีระบบการจัดการทรัพยากรบุคคล และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.3.5.1 จัดทำขั้นตอนการดำเนินการสำหรับการสรรหาบุคลากร การคัดเลือก การจ้างงาน การเลื่อนตำแหน่ง การเกษียณอายุ และการเลิกจ้าง

4.3.5.2 นำขั้นตอนการดำเนินการสำหรับการจ้างงานไปปฏิบัติ และเก็บรักษาบันทึกของการจ้างงาน

4.3.6 เกณฑ์กำหนด: ต้องจัดทำแผนด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยเป็นเอกสารที่มีการสื่อสารและนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.3.6.1 ต้องจัดทำเอกสารการประเมินความเสี่ยงด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย แผนการลดความเสี่ยง และขั้นตอนการดำเนินการ และนำไปปฏิบัติ

4.3.6.2 ต้องติดตามประสิทธิผลของแผนด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงด้านสุขภาพและความปลอดภัย

4.3.7 เกณฑ์กำหนด: ให้พนักงานทุกคน ลูกจ้าง ผู้ปลูกในสัญญา และคนงานจ้างเหมาได้รับการอบรมอย่างเหมาะสม (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.3.5) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.3.7.1 ต้องมีแผนงานสำหรับการจัดการอบรม โดยพนักงาน ลูกจ้าง และผู้ปลูกในสัญญาที่สามารถเข้าถึงได้ และคำนึงถึงความต้องการเฉพาะของเพศสภาพ ครอบคลุมประเด็นที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดของมาตรฐาน อยู่ในรูปแบบที่เข้าใจได้ และให้ประเมินผลการอบรม

4.3.7.2 มีบันทึกการอบรม โดยจัดเก็บแยกเป็นแต่ละบุคคลตามความเหมาะสม

4.4 หลักการที่ 4 เคารพสิทธิชุมชน และสิทธิมนุษยชนและส่งมอบผลประโยชน์

เคารพสิทธิชุมชน มอบโอกาสที่เท่าเทียมกัน ทำให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดจากการมีส่วนร่วม และมั่นใจว่ามีการแก้ไขเมื่อจำเป็น

4.4.1 เกณฑ์กำหนด: ต้องเคารพสิทธิมนุษยชน และสิทธิของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.4.1) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.4.1.1 ต้องมีเอกสารนโยบายในการเคารพสิทธิมนุษยชน รวมถึงการห้ามการตอบโต้แก้แค้นต่อผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน และนำไปสื่อสารให้ทุกระดับของแรงงาน หน่วยปฏิบัติงาน ห่วงโซ่อุปทาน และชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งห้ามการข่มขู่ การล่วงละเมิด หรือการก่อกวนสร้างความรำคาญ โดยผู้ขอการรับรอง หน่วยงานที่เป็นคู่สัญญาจ้าง รวมถึงผู้รักษาความปลอดภัยที่เป็นคู่สัญญาจ้าง

4.4.1.2 ไม่ยุยงปลุกปั่นให้เกิดความรุนแรง หรือไม่ใช้รูปแบบการล่วงละเมิดใด ๆ รวมถึงการไม่ใช้ทหารรับจ้างและกองกำลังติดอาวุธในการดำเนินงาน

4.4.2 เกณฑ์กำหนด: มีระบบการจัดการข้อร้องเรียนหรือร้องทุกข์ที่ได้ตกลงร่วมกันและจัดทำเป็นเอกสาร มีการนำไปปฏิบัติ และยอมรับโดยทุกฝ่ายที่ได้รับผลกระทบ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.4.2) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.4.2.1 ต้องมีระบบที่ตกลงร่วมกันที่เปิดกว้างให้กับผู้ได้รับผลกระทบทุกฝ่ายในการแก้ไขปัญหาข้อพิพาทในลักษณะที่มีประสิทธิภาพ ทันเวลา และเหมาะสม โดยมั่นใจว่าไม่มีการเปิดเผยชื่อของผู้ร้องเรียน ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ผู้เป็นกระบอกเสียงของชุมชน และผู้แจ้งเบาะแสตามที่ร้องขอ เพื่อไม่ให้มีความเสี่ยงต่อการแก้แค้นหรือการถูกข่มขู่

4.4.2.2 มีขั้นตอนการดำเนินการเพื่อให้มั่นใจว่ากลุ่มบุคคลที่ได้รับผลกระทบ และกลุ่มบุคคลที่ไม่รู้หนังสือเข้าใจระบบ

4.4.2.3 ฝ่ายที่ร้องทุกข์ได้รับแจ้งความคืบหน้าของเรื่องที่ร้องทุกข์ตามกรอบเวลาที่ได้ตกลงไว้ และมีการสื่อสารผลลัพธ์ที่ได้ไปยังผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง

4.4.2.4 มีกลไกการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง รวมถึงการเข้าถึงคำแนะนำทางกฎหมายและคำแนะนำในเชิงวิชาการได้อย่างเป็นอิสระ ผู้ร้องเรียนสามารถเลือกบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเพื่อสนับสนุนตน หรือมาในฐานะผู้สังเกตการณ์ และมีทางเลือกในการใช้บุคคลที่สามเป็นผู้ไกล่เกลี่ยด้วย

4.4.3 เกณฑ์กำหนด: มีส่วนช่วยในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนตามที่ชุมชนท้องถิ่นเห็นชอบ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.4.3) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.4.3.1 แสดงให้เห็นถึงการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนที่อยู่บนพื้นฐานของผลลัพธ์ที่ได้จากการปรึกษาหารือกับชุมชนท้องถิ่น

4.4.4 เกณฑ์กำหนด: การใช้ที่ดินเพื่อการปลูกปาล์มน้ำมันต้องไม่ทำให้สิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดินรายอื่น ๆ ลดลง โดยผ่านกระบวนการที่ได้รับการยินยอมซึ่งมีการแจ้งล่วงหน้าและเป็นอิสระ (free, prior and informed consent; FPIC) (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.4.4) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.4.4.1 ต้องมีเอกสารแสดงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดิน หรือสัญญาเช่าที่ดินตามกฎหมาย หรือการรับมอบอำนาจการใช้ที่ดินของผู้มีสิทธิตามจารีตประเพณี โดยผ่านกระบวนการ FPIC และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติการครอบครองที่ดิน และการใช้ที่ดินตามกฎหมายหรือตามจารีตประเพณี

4.4.4.2 มีสำเนาเอกสารที่แสดงหลักฐานกระบวนการจัดทำข้อตกลงและข้อตกลงที่ผ่านการเจรจาต่อรองที่มีรายละเอียดของกระบวนการ FPIC และให้รวมถึง:

1) หลักฐานที่แสดงว่าแผนงานได้รับการพัฒนาขึ้นโดยผ่านการปรึกษาหารือและอภิปรายแลกเปลี่ยนความเห็นอย่างจริงใจกับกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบทุกกลุ่มในชุมชน โดยรับรองเป็นการเฉพาะว่าต้องปรึกษาหารือกับชนกลุ่มน้อยและกลุ่มเพศที่มีความเปราะบาง และให้ข้อมูลดังกล่าวแก่ผู้ได้รับผลกระทบทุกกลุ่ม รวมถึงให้ข้อมูลในขั้นตอนต่าง ๆ แก่ผู้เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ
2) หลักฐานที่แสดงว่าผู้ขอการรับรองได้มีการเคารพการตัดสินใจของชุมชนว่าจะยินยอมหรือระงับการดำเนินงานนั้น ๆ ณ เวลาที่ทำการตัดสินใจ
3) หลักฐานที่แสดงว่าชุมชนที่ได้รับผลกระทบเข้าใจและยินยอมโดยนัยทางกฎหมาย เศรษฐกิจ และสังคม จากการอนุญาตให้มีการดำเนินกิจการในที่ดิน รวมทั้งโดยนัยที่เกี่ยวข้องกับสถานะทางกฎหมายในที่ดิน เมื่อผู้ขอการรับรองสิ้นสุดสิทธิการครอบครองที่ดิน สัมปทาน หรือการเช่าที่ดิน

4.4.4.3 ต้องมีแผนที่ในมาตราส่วนที่เหมาะสมและแสดงถึงขอบเขตสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน โดยกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมีส่วนร่วมในการจัดทำ (รวมถึงชุมชนใกล้เคียงตามความเหมาะสม และหน่วยงานรับผิดชอบที่เกี่ยวข้อง)

4.4.4.4 มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในรูปแบบและภาษาที่เหมาะสม รวมถึงการประเมินผลกระทบข้อเสนอการแบ่งปันผลประโยชน์ และการจัดการต่าง ๆ ตามกฎหมาย

4.4.4.5 ต้องมีหลักฐานที่แสดงว่ามีผู้แทนที่ชุมชนคัดเลือกมาเอง รวมถึงการใช้ที่ปรึกษาทางกฎหมายด้วยก็ได้หากชุมชนต้องการ

4.4.4.6 มีหลักฐานที่แสดงว่าการดำเนินการตามข้อตกลงที่มีการเจรจาตามกระบวนการ FPIC มีการทบทวนเป็นประจำทุกปี โดยมีการปรึกษาหารือร่วมกับกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบ

4.4.5 เกณฑ์กำหนด: ไม่มีการปลูกใหม่ในที่ดินของคนท้องถิ่นที่มีสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน หากไม่ได้รับการยินยอมตามกระบวนการ FPIC ทั้งนี้ ต้องจัดทำเป็นระบบที่เป็นเอกสารให้คนท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ สามารถแสดงความคิดเห็นผ่านสถาบันที่เป็นตัวแทนของตนเองได้ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.4.5) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.4.5.1 ต้องมีเอกสารที่แสดงถึงการระบุและการประเมินที่สามารถแสดงถึงสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน

4.4.5.2 การพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับปาล์มน้ำมันทุก ๆ ด้าน ต้องผ่านกระบวนการ FPIC อย่างครอบคลุม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความเคารพในสิทธิตามกฎหมายและสิทธิตามจารีตประเพณีต่ออาณาเขต ผืนแผ่นดิน และทรัพยากรต่าง ๆ โดยผ่านทางสถาบันที่เป็นตัวแทนของชุมชนท้องถิ่น ด้วยการจัดให้มีข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมด พร้อมกับทางเลือกการเข้าถึงแหล่งคำแนะนำที่เป็นอิสระ โดยผ่านกระบวนการปรึกษาหารือและการเจรจาต่อรองที่เป็นเอกสาร เป็นกระบวนการระยะยาวและเป็นกระบวนการสื่อสารสองทาง

4.4.5.3 มีหลักฐานที่แสดงว่าคนในท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบเข้าใจถึงสิทธิของตนที่จะปฏิเสธต่อการดำเนินงานที่มีการวางแผนไว้ในที่ดินของตน ตั้งแต่ช่วงก่อนและระหว่างการหารือในขั้นต้น ช่วงการรวบรวมข้อมูลและการปรึกษาหารือ ระหว่างการเจรจา จนถึงการลงนามในข้อตกลงกับผู้ขอการรับรอง และการให้สัตยาบันโดยคนในท้องถิ่น ข้อตกลงที่ผ่านการเจรจาต่อรองแล้วต้องไม่เป็นการบีบบังคับ เป็นไปด้วยความสมัครใจ และจัดทำข้อตกลงให้เสร็จสิ้นก่อนดำเนินงานตามแผน

4.4.5.4 การประเมิน SEIA แบบมีส่วนร่วมและการวางแผนการใช้ที่ดินแบบมีส่วนร่วมกับคนในท้องถิ่น ต้องพิจารณาถึงทางเลือกในการจัดหาอาหารและน้ำในทุกด้านอย่างครบถ้วนด้วยความโปร่งใสในกระบวนการจัดสรรที่ดินเพื่อให้มั่นใจถึงความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ

4.4.5.5 มีหลักฐานที่แสดงว่าชุมชนที่ได้รับผลกระทบและผู้มีสิทธิมีทางเลือกที่จะเข้าถึงข้อมูลและคำแนะนำที่เป็นอิสระจากผู้เสนอโครงการในประเด็นที่เกี่ยวกับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นทั้งด้านกฎหมาย เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคม ที่เกิดจากข้อเสนอการดำเนินงานโครงการในพื้นที่ของคนในชุมชน

4.4.5.6 มีหลักฐานที่แสดงว่าชุมชน (หรือตัวแทนของชุมชน) ให้การยินยอมตั้งแต่ขั้นตอนแรกของการวางแผนการดำเนินงานก่อนการออกสัมปทานหรือการออกเอกสารสิทธิ์ในการครอบครองที่ดินให้แก่ผู้ประกอบการ

4.4.5.7 ที่ดินใหม่ที่มาจากการเวนคืนจะไม่นำมาเพื่อทำสวนปาล์มน้ำมันและโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม โดยปราศจากการยินยอม (การใช้อำนาจในการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์) เว้นแต่ในเกษตรกรรายย่อยที่ได้ประโยชน์จากการปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรหรือโครงการต่อต้านยาเสพติด

4.4.5.8 ที่ดินใหม่ต้องไม่มาจากพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีการแยกตัวโดยสมัครใจ

4.4.6 เกณฑ์กำหนด: การเจรจากับการชดเชยต่อการเสียสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน ต้องมีระบบการบันทึกที่เป็นเอกสารและให้กลุ่มชาติพันธุ์ ชุมชนท้องถิ่น และผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ สามารถแสดงความคิดเห็นผ่านตัวแทนของตนเองได้ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.4.6) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.4.6.1 ต้องมีขั้นตอนการดำเนินการที่ตกลงร่วมกันในการระบุสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน รวมถึงมีขั้นตอนการดำเนินการในการระบุถึงบุคคลที่มีสิทธิได้รับการชดเชย

4.4.6.2 ต้องมีขั้นตอนการดำเนินการที่มีการตกลงร่วมกันในการคำนวณและการจ่ายค่าชดเชยที่เป็นธรรมและเท่าเทียมกันทางเพศ (เป็นตัวเงินหรือในรูปแบบอื่น) และนำไปปฏิบัติ ติดตาม และประเมินผลโดยการมีส่วนร่วม และการดำเนินการแก้ไขที่เป็นผลจากการประเมินนี้

4.4.6.3 มีหลักฐานที่แสดงว่ามีการให้โอกาสเท่าเทียมกันทั้งชายและหญิงในการครอบครองกรรมสิทธิ์ในที่ดินสำหรับการถือครองที่ดินขนาดเล็ก

4.4.6.4 บันทึกกระบวนการและผลลัพธ์ของข้อตกลงที่ผ่านการเจรจาแล้ว รวมทั้งค่าชดเชยและการจ่ายเงินชดเชยโดยมีหลักฐานแสดงถึงการมีส่วนร่วมของผู้ได้รับผลกระทบ และเปิดเผยต่อผู้ได้รับผลกระทบ

4.4.7 เกณฑ์กำหนด: กรณีที่คนท้องถิ่นมีสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดินได้รับค่าชดเชยสำหรับการได้มาซึ่งที่ดินที่ตกลงกันไว้ และการสละสิทธิใด ๆ ต้องเป็นไปตามกระบวนการ FPIC และข้อตกลงที่ได้มีการเจรจาต่อรองแล้ว และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.4.7.1 ต้องมีขั้นตอนการดำเนินการที่ตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการระบุบุคคลที่มีสิทธิได้รับการชดเชย

4.4.7.2 ต้องมีขั้นตอนการดำเนินการที่ตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการคำนวณและการจ่ายค่าชดเชยที่เป็นธรรม (เป็นตัวเงินหรือรูปแบบอื่น) และจัดทำเป็นเอกสาร และมีไว้ให้ผู้ได้รับผลกระทบ

4.4.7.3 ชุมชนที่สูญเสียการเข้าถึงและสิทธิในที่ดินเพื่อการขยายพื้นที่ปลูกได้รับโอกาสในการได้รับประโยชน์จากการพัฒนาสวนปาล์มน้ำมัน

4.4.8 เกณฑ์กำหนด: แสดงได้ว่ามีสิทธิการใช้ที่ดินและไม่ถูกโต้แย้งทางกฎหมายโดยคนในท้องถิ่นที่สามารถแสดงสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.4.8.1 กรณีที่มีหรือยังคงมีข้อพิพาทเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ของที่ดินตามกฎหมาย ให้มีและจัดหาข้อพิสูจน์การได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์และหลักฐานที่มีการชดเชยที่ตกลงร่วมกันให้กับทุกคนที่มีสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี และสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน และมอบให้กับคู่กรณี และการชดเชยเป็นที่ยอมรับผ่านกระบวนการ FPIC ที่ทำเป็นเอกสาร

4.4.8.2 ต้องไม่มีปัญหาความขัดแย้งในเรื่องที่ดิน ในกรณีที่ยังมีความขัดแย้งในเรื่องที่ดิน ต้องนำกระบวนการหาข้อยุติที่ยอมรับได้ (ดูข้อ 4.4.2 และข้อ 4.4.6 ประกอบ) มาปฏิบัติ และเป็นที่ยอมรับของฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กรณีสวนใหม่ต้องจัดการปัญหาความขัดแย้งที่ยังไม่มีข้อยุติใด ๆ โดยผ่านกลไกการหาข้อยุติความขัดแย้งที่เหมาะสม

4.4.8.3 กรณีที่มีหลักฐานการได้มาซึ่งที่ดินจากการยึดทรัพย์หรือการบังคับให้ละทิ้งสิทธิตามจารีตประเพณีและสิทธิของผู้ใช้ที่ดินก่อนการดำเนินงานในปัจจุบัน และยังคงมีคู่กรณีของการแสดงสิทธิตามจารีตประเพณีและสิทธิของผู้ใช้ที่ดินอยู่ การเรียกร้องจะตัดสินโดยใช้ข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง (ดูข้อ 4.4.4.2 ข้อ 4.4.4.3 และข้อ 4.4.4.4 ประกอบ)

4.4.8.4 กรณีมีข้อโต้แย้งหรือข้อพิพาทเกี่ยวกับที่ดินต้องมีรายละเอียดแผนที่แสดงขอบเขตของพื้นที่พิพาทโดยการมีส่วนร่วมของฝ่ายที่ได้รับผลกระทบ (รวมถึงชุมชนข้างเคียง (ถ้ามี))

4.5 หลักการที่ 5 สนับสนุนการเข้าร่วมของเกษตรกรรายย่อย

ให้รวมเกษตรกรรายย่อยในห่วงโซ่อุปทานของการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน และปรับปรุงการดำรงชีวิตของเกษตรกรรายย่อยผ่านการเป็นหุ้นส่วนที่เป็นธรรมและโปร่งใส

4.5.1 เกณฑ์กำหนด: ดำเนินธุรกิจที่เป็นธรรมและโปร่งใสกับเกษตรกรรายย่อยและธุรกิจอื่น ๆ ในท้องถิ่น (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.5.1) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.5.1.1 มีประกาศแสดงราคารับซื้อ FFB ที่เป็นปัจจุบัน และมีบันทึกราคารับซื้อในช่วงที่ผ่านมาที่พร้อมที่จะเปิดเผยและเข้าถึงได้โดยเกษตรกรรายย่อย

4.5.1.2 ต้องมีหลักฐานที่แสดงว่ามีการอธิบายการกำหนดราคา FFB ให้กับเกษตรกรรายย่อยอย่างสม่ำเสมอ

4.5.1.3 ต้องมีการกำหนดราคาที่เป็นธรรม รวมถึงการกำหนดราคาเพิ่มพิเศษ กรณีที่เป็นไปได้ โดยมีการตกลงกับเกษตรกรรายย่อยที่เป็นผู้ขาย และจัดทำเป็นเอกสาร

4.5.1.4 ต้องมีหลักฐานที่แสดงว่าทุกฝ่ายรวมถึงสตรีและองค์กรตัวแทนอิสระที่ให้การช่วยเหลือเกษตรกรรายย่อยมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจและเข้าใจในสัญญาต่าง ๆ เมื่อร้องขอ ทั้งนี้ ให้รวมถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเงิน เงินกู้หรือสินเชื่อ และการจ่ายชำระคืนผ่านการหักราคา FFB ในกรณีการปลูกทดแทน หรือกลไกการสนับสนุนอื่น ๆ ตามแต่กรณี

4.5.1.5 สัญญาต่าง ๆ มีความเป็นธรรม ถูกต้องตามกฎหมาย และโปร่งใส รวมถึงมีกรอบเวลาที่ตกลงกัน

4.5.1.6 การจ่ายเงินต้องตรงตามเวลาที่ตกลงไว้ และมีการให้ใบเสร็จรับเงินที่ระบุถึงราคา น้ำหนัก การหักเงิน และจำนวนเงินที่จ่าย

4.5.1.7 มีเครื่องชั่งที่มีความถูกต้องเที่ยงตรงและเหมาะสมกับการใช้งาน และได้รับการตรวจสอบให้คำรับรองจากกองชั่งตวงวัด ศูนย์ชั่งตวงวัดภาค สำนักงานสาขาชั่งตวงวัด กรมการค้าภายในหรือหน่วยงานอื่นตามที่พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนด

4.5.1.8 มีส่วนสนับสนุนเกษตรกรรายย่อยในการขอรับการรับรองหากเป็นไปได้ และมีข้อตกลงร่วมระหว่างผู้ขอการรับรองกับเกษตรกรรายย่อยว่าฝ่ายใดจะเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับระบบการควบคุมภายใน ฝ่ายใดเป็นผู้ถือครองใบรับรอง และฝ่ายใดจะเป็นผู้รับผิดชอบดูแลและจำหน่าย FFB ที่ผ่านการรับรองแล้ว

4.5.1.9 ต้องมีกลไกการร้องทุกข์สำหรับเกษตรกรรายย่อย และมีการจัดการการร้องทุกข์ที่ทันต่อเวลา

4.5.2 เกณฑ์กำหนด: สนับสนุนการดำรงชีวิตที่ดีขึ้นของเกษตรกรรายย่อย และการเข้าร่วมในห่วงโซ่คุณค่า (value chain) น้ำมันปาล์มที่ยั่งยืน (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.5.2) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.5.2.1 มีการปรึกษาหารือกับเกษตรกรรายย่อยที่สนใจ (โดยไม่คำนึงถึงประเภท) รวมถึงสตรี หรือคู่ค้าอื่น ๆ ในห่วงโซ่อุปทาน เพื่อประเมินถึงความต้องการในการสนับสนุนเพื่อปรับปรุงการดำรงชีวิตให้ดีขึ้น และความสนใจในการรับรองมาตรฐานของเกษตรกรรายย่อย

4.5.2.2 พัฒนาและดำเนินโครงการการปรับปรุงการดำรงชีวิต เสริมสร้างความแข็งแกร่งในการเพิ่มผลิตภาพ คุณภาพ ความสามารถในการจัดองค์กร และการบริหารจัดการ รวมถึงประเด็นเฉพาะสำหรับการรับรองตามมาตรฐาน ทั้งนี้ ให้รวมถึงเกษตรกรรายย่อยอิสระ

4.5.2.3 ให้การสนับสนุนเกษตรกรรายย่อยเพื่อส่งเสริมการผลิต FFB ที่ถูกต้องตามกฎหมาย

4.5.2.4 ต้องมีหลักฐานที่แสดงว่ามีการอบรมเกษตรกรรายย่อยในโครงการเกี่ยวกับการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร

4.5.2.5 ทบทวนความก้าวหน้าของแผนงานการสนับสนุนเกษตรกรรายย่อยอย่างสม่ำเสมอ และมีรายงานที่เปิดเผยได้

4.6 หลักการที่ 6 เคารพสิทธิและเงื่อนไขการทำงานของคนงาน

ปกป้องสิทธิของคนงานและสร้างความมั่นใจต่อสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและเหมาะสม

4.6.1 เกณฑ์กำหนด: ห้ามการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.6.1) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.6.1.1 ต้องมีนโยบายที่เปิดเผยเกี่ยวกับการไม่เลือกปฏิบัติและให้โอกาสที่เท่าเทียมกัน และต้องนำไปปฏิบัติในลักษณะที่ป้องกันการเลือกปฏิบัติที่ขึ้นกับความแตกต่างด้านชาติพันธุ์ วรรณะ ชาติกำเนิด ศาสนา ความพิการ เพศสภาพ รสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศ การเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน ความเกี่ยวข้องทางการเมือง หรืออายุ

4.6.1.2 ต้องมีหลักฐานที่แสดงว่าไม่เลือกปฏิบัติต่อคนงาน และกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงชุมชนท้องถิ่น สตรี คนงานต่างด้าว โดยรวมถึงหลักฐานที่แสดงว่าไม่มีการจ่ายค่าธรรมเนียมการจัดหางานของคนงานต่างด้าว

4.6.1.3 การสรรหาคนงาน การจ้างงาน การเข้าถึงการอบรม และการเลื่อนตำแหน่ง อยู่บนพื้นฐานของทักษะ ความสามารถ คุณสมบัติ และความเหมาะสมของสุขภาพที่จำเป็นต่อตำแหน่งงาน

4.6.1.4 ไม่นำการทดสอบการตั้งครรภ์มาใช้เป็นมาตรการการเลือกปฏิบัติ ยกเว้นกรณีที่มีข้อบังคับตามกฎหมายเท่านั้น มีการเสนอทางเลือกการจ้างงานในตำแหน่งงานอื่นที่เท่าเทียมกันสำหรับสตรีตั้งครรภ์

4.6.1.5 ต้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยเพศสภาพ เพื่อสร้างความตระหนักรู้ การระบุและจัดการประเด็นปัญหา ข้อกังวล รวมถึงโอกาสและการปรับปรุงประเด็นต่าง ๆ ให้ดีขึ้นสำหรับสตรี

4.6.1.6 มีหลักฐานการจ่ายค่าจ้างที่เท่ากันสำหรับลักษณะงานที่เหมือนกัน

4.6.2 เกณฑ์กำหนด: ค่าจ้างและเงื่อนไขการจ้างงานของพนักงาน คนงาน และคนงานจ้างเหมาอย่างน้อยต้องเป็นไปตามอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามที่คณะกรรมการค่าจ้างกำหนดภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นค่าจ้างที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการดำรงชีวิต (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.6.2) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.6.2.1 ต้องมีเอกสารที่เกี่ยวข้องพร้อมให้แก่คนงาน ได้แก่ กฎหมายแรงงาน ข้อตกลงของสหภาพแรงงาน หรือข้อตกลงร่วมอื่น ๆ รวมถึงเอกสารการจ่ายเงินและเงื่อนไขการจ้างงาน และสามารถอธิบายในรูปแบบและภาษาที่คนงานเข้าใจได้

4.6.2.2 สัญญาการจ้างงานและเอกสารการจ่ายเงินและเงื่อนไขการจ้างงาน (เช่น ชั่วโมงการทำงานปกติ การหักเงินค่าจ้าง การทำงานล่วงเวลา การลาป่วย สิทธิ์ในวันหยุด การลาคลอด เหตุผลการเลิกจ้าง ระยะเวลาแจ้งให้ทราบล่วงหน้าก่อนการเลิกจ้าง และอื่น ๆ ตามข้อกำหนดในกฎหมาย) และเอกสารการจ่ายเงินเดือนต้องมีข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับค่าตอบแทนสำหรับงานที่ทำทั้งหมด รวมถึงงานที่ทำโดยสมาชิกในครอบครัว

4.6.2.3 ต้องมีหลักฐานการปฏิบัติตามกฎหมายสำหรับชั่วโมงการทำงานปกติ การหักเงินค่าจ้าง การทำงานล่วงเวลา การเจ็บป่วย สิทธิ์ในวันหยุด การลาคลอด เหตุผลการเลิกจ้าง ระยะเวลาแจ้งให้ทราบล่วงหน้าก่อนการเลิกจ้าง และข้อกำหนดตามกฎหมายแรงงานอื่น ๆ

4.6.2.4 ต้องจัดให้มีที่พักอาศัย สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัย น้ำใช้ สิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวกับการรักษาพยาบาล การศึกษา และสวัสดิการให้เพียงพอและเหมาะสมตามมาตรฐานของประเทศหรือมาตรฐานที่สูงกว่า หากไม่สามารถเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวของรัฐ

4.6.2.5 ผู้ขอการรับรองต้องพยายามปรับปรุงให้คนงานสามารถเข้าถึงอาหารได้อย่างเพียงพอ พอเพียงต่อความต้องการและสามารถซื้อได้

4.6.2.6 มีการให้ค่าจ้างที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการดำรงชีวิตแก่คนงานทั้งหมด รวมถึงการจ่ายเป็นชิ้นงานหรือปริมาณงานที่ได้รับจัดสรร โดยการคำนวณอยู่บนพื้นฐานของผลสำเร็จของงานที่ทำระหว่างชั่วโมงการทำงานปกติ

4.6.2.7 สำหรับงานหลักทุกงานให้ใช้พนักงานประจำและการจ้างงานแบบเต็มเวลา สำหรับงานชั่วคราวหรืองานตามฤดูกาลให้ใช้ลูกจ้างชั่วคราวและลูกจ้างรายวัน

4.6.3 เกณฑ์กำหนด: เคารพสิทธิของพนักงานทั้งหมดในการจัดตั้งและเข้าร่วมสหภาพแรงงานที่พนักงานเลือกเองเพื่อการเจรจาต่อรอง กรณีสิทธิและเสรีภาพขององค์กรและการเจรจาต่อรองร่วมกันถูกจำกัดโดยข้อกฎหมาย นายจ้างต้องอำนวยความสะดวกให้เกิดการรวมตัวที่เป็นเอกเทศและอิสระและมีการเจรจาต่อรองสำหรับพนักงานทุกคน (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.6.3) และมีตัวชี้วัดดังนี้

4.6.3.1 ต้องมีประกาศข้อความที่ระบุถึงการยอมรับเสรีภาพในการรวมตัวของพนักงานและลูกจ้างและสิทธิการเจรจาต่อรอง และมีการอธิบายให้แก่พนักงานและลูกจ้างในภาษาที่เข้าใจและนำไปปฏิบัติได้

4.6.3.2 มีเอกสารรายงานการประชุมกับตัวแทนสหภาพแรงงานหรือตัวแทนคนงานซึ่งได้รับเลือกตั้งอย่างอิสระ

4.6.3.3 ผู้บริหารต้องไม่แทรกแซงการก่อตั้งหรือการดำเนินการจดทะเบียนเป็นสหภาพแรงงาน องค์กรแรงงานหรือสมาคมแรงงาน หรือตัวแทนคนงานที่ได้รับการเลือกตั้งอย่างอิสระ สำหรับพนักงานและคนงานรวมถึงคนงานต่างด้าวและคนงานจ้างเหมา

4.6.4 เกณฑ์กำหนด: ไม่จ้างเด็กหรือเอาเปรียบเด็ก (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.6.4) และมีตัวชี้วัดดังนี้

4.6.4.1 มีนโยบายที่เป็นทางการสำหรับการคุ้มครองเด็ก รวมถึงการห้ามใช้แรงงานเด็กและการแก้ไขปัญหารวมไว้ในสัญญาการให้บริการและข้อตกลงของผู้จัดหาแรงงาน

4.6.4.2 ต้องมีหลักฐานว่าการจ้างงานเป็นไปตามเกณฑ์อายุขั้นต่ำ แฟ้มประวัติบุคลากรที่แสดงว่าคนงานมีอายุมากกว่าเกณฑ์อายุขั้นต่ำของประเทศ หรือมากกว่าอายุขั้นต่ำตามนโยบายของบริษัท โดยให้ถือตามเกณฑ์อายุขั้นต่ำที่สูงกว่า ทั้งนี้ ต้องมีขั้นตอนการดำเนินการการทวนสอบคัดกรองอายุคนงาน

4.6.4.3 อาจว่าจ้างเยาวชน (อายุ 15 ถึง 18 ปี) ให้ทำงานที่ไม่เป็นอันตรายได้ โดยต้องมีข้อกำหนดที่เข้มงวดในการป้องกันสำหรับงานนั้น ๆ

4.6.4.4 แสดงให้เห็นว่า มีการสื่อสารเกี่ยวกับนโยบายว่าด้วยการไม่ใช้แรงงานเด็กและผลกระทบเชิงลบของการใช้แรงงานเด็ก และส่งเสริมหัวหน้างานและบุคลากรหลักอื่น ๆ เกษตรกรรายย่อย ผู้จัดหา FFB และชุมชนที่คนงานอาศัยอยู่ในเรื่องของการคุ้มครองเด็ก

4.6.5 เกณฑ์กำหนด: ไม่มีการคุกคาม ก่อกวน สร้างความรำคาญ หรือการล่วงละเมิดใด ๆ ในสถานที่ปฏิบัติงาน และมีการคุ้มครองสิทธิการเจริญพันธุ์ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.6.5) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.6.5.1 ต้องมีนโยบายเพื่อป้องกันการคุกคามทางเพศ การคุกคามในทุกรูปแบบ และการใช้ความรุนแรง นำไปปฏิบัติ และสื่อสารไปยังผู้ปฏิบัติงานทุกระดับ

4.6.5.2 ต้องมีนโยบายเพื่อคุ้มครองสิทธิการเจริญพันธุ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรี นำไปปฏิบัติ และสื่อสารไปยังผู้ปฏิบัติงานทุกระดับ

4.6.5.3 ฝ่ายบริหารมีการประเมินสิ่งที่จำเป็นและปรึกษาหารือร่วมกับแม่ลูกอ่อน และดำเนินการ เพื่อให้เป็นไปตามสิ่งที่จำเป็นที่ระบุไว้

4.6.5.4 มีการจัดทำกลไกการร้องทุกข์ซึ่งเคารพสิทธิของผู้ไม่ประสงค์ออกนามและคุ้มครองผู้ร้องทุกข์เมื่อมีการร้องขอ นำไปปฏิบัติ และสื่อสารไปยังผู้ปฏิบัติงานทุกระดับ

4.6.6 เกณฑ์กำหนด: ไม่มีการใช้แรงงานในลักษณะการบังคับหรือการค้ามนุษย์ด้านแรงงาน (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.6.6) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.6.6.1 งานทุกประเภทต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจ และห้ามปฏิบัติในสิ่งต่อไปนี้

1) การยึดเอกสารระบุตัวตนหรือหนังสือเดินทาง
2) การจ่ายเงินค่าธรรมเนียมการรับเข้าทำงาน
3) การสับเปลี่ยนสัญญา
4) การทำงานล่วงเวลาโดยไม่สมัครใจ
5) การขาดเสรีภาพในการลาออกจากงาน
6) ค่าปรับสำหรับการยกเลิกสัญญาจ้าง
7) แรงงานขัดหนี้
8) การระงับการจ่ายค่าจ้าง

4.6.6.2 กรณีที่มีการจ้างคนงานชั่วคราวหรือคนงานต่างด้าว ต้องมีการจัดทำนโยบายและขั้นตอนการดำเนินการเป็นกรณีเฉพาะ และมีการนำไปปฏิบัติ

4.6.7 เกณฑ์กำหนด: มั่นใจว่าสภาพแวดล้อมการทำงานที่อยู่ภายใต้การควบคุม มีความปลอดภัย และไม่มีความเสี่ยงเกินควรต่อสุขภาพ และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.6.7.1 ต้องกำหนดผู้รับผิดชอบงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย มีบันทึกข้อมูล การประชุมระหว่างผู้รับผิดชอบและคนงานอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งมีบันทึกผลการประชุมในประเด็นการหารือที่เกี่ยวกับสุขภาพ ความปลอดภัย และสวัสดิการ

4.6.7.2 มีขั้นตอนการดำเนินการและคำแนะนำในการปฏิบัติเกี่ยวกับอุบัติเหตุและภาวะฉุกเฉินในภาษาที่เหมาะสมและเป็นที่เข้าใจสำหรับคนงานทุกคน มีเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายซึ่งผ่านการอบรมด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้น มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นในสถานที่ทำงาน เก็บรักษาบันทึกอุบัติเหตุต่าง ๆ ตลอดจนทบทวนขั้นตอนการดำเนินการเป็นระยะ ๆ

4.6.7.3 คนงานใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่เหมาะสม (Personal Protective Equipment; PPE) ซึ่งจัดให้คนงานทุกคนโดยไม่มีค่าใช้จ่าย เพื่อให้ครอบคลุมการปฏิบัติงานที่อาจเป็นอันตราย เช่น การใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร การใช้เครื่องจักรกล การเตรียมพื้นที่ปลูก และการเก็บเกี่ยว

สำหรับผู้ที่ใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรต้องจัดให้มีสถานที่และสิ่งอำนวย ความสะดวกด้านสุขอนามัย เพื่อให้คนงานสามารถถอดเปลี่ยน PPE ชำระล้างร่างกาย และเปลี่ยนเสื้อผ้าส่วนบุคคล

4.6.7.4 คนงานทุกคนต้องได้รับการดูแลทางการแพทย์และครอบคลุมถึงการประกันอุบัติเหตุ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากอุบัติเหตุเนื่องมาจากการทำงานจนถึงขั้นบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยเป็นไปตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

4.6.7.5 มีบันทึกการบาดเจ็บจากการทำงานโดยใช้อุบัติเหตุถึงขั้นหยุดงาน (lost time accident)

4.7 หลักการที่ 7 ปกป้อง อนุรักษ์ และเสริมสร้างระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม

ปกป้องสิ่งแวดล้อม อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และสร้างความมั่นใจในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

4.7.1 เกณฑ์กำหนด: ใช้เทคนิค IPM ที่เหมาะสมในการจัดการศัตรูพืช โรคพืช วัชพืช และชนิดพันธุ์ต่างถิ่นรุกรานที่เข้ามาอย่างมีประสิทธิภาพ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.1) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.1.1 ต้องนำแผน IPM ไปปฏิบัติและติดตามการปฏิบัติเพื่อให้มั่นใจว่าการควบคุมศัตรูพืชมีประสิทธิภาพ

4.7.1.2 ต้องไม่นำชนิดพันธุ์ที่มีอยู่ในฐานข้อมูลของ Global Invasive Species Database (GISD) และ Centre for Agriculture and Bioscience International (CABI) ไปใช้ในพื้นที่ที่มีการจัดการ ยกเว้นมีการปฏิบัติตามแผนการป้องกัน และติดตามการแพร่กระจายของชนิดพันธุ์นั้น

4.7.1.3 ไม่ใช้การเผาเพื่อควบคุมศัตรูพืช ยกเว้นไม่มีวิธีการอื่นที่มีประสิทธิภาพ และได้รับอนุญาตก่อนจากหน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจหน้าที่

4.7.2 เกณฑ์กำหนด: ใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรในลักษณะที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพคนงาน ครอบครัว ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.2) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.2.1 ต้องแสดงเหตุผลของการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรทุกชนิด ทั้งนี้ การเลือกใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรต้องให้ตรงตามชนิดของศัตรูพืช วัชพืช หรือโรคพืชเป้าหมาย และมีการจัดลำดับความสำคัญของการใช้

4.7.2.2 ต้องมีบันทึกการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร ได้แก่ พื้นที่ที่ใช้ ชื่อสารออกฤทธิ์ ปริมาณและจำนวนครั้งที่ใช้

4.7.2.3 ต้องใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรให้น้อยที่สุด หรือไม่ใช้หากเป็นไปได้ตามแผนการจัดการศัตรูพืชแบบผสมผสาน

4.7.2.4 ไม่ใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรในเชิงป้องกัน ยกเว้นในกรณีที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ตามที่มีกำหนดไว้ในแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดของประเทศ

4.7.2.5 หากใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรให้ใช้ตามคำแนะนำหรืออ้างอิงคำแนะนำของกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือตามคำแนะนำบนฉลากที่ขึ้นทะเบียนกับกรมวิชาการเกษตร

4.7.2.6 ผู้ควบคุม ผู้ใช้ หรือผู้ฉีดพ่นวัตถุอันตรายทางการเกษตร ต้องได้รับการอบรมที่จำเป็น และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำบนฉลาก ทั้งนี้ ต้องสังเกตข้อควรระวังบนฉลากและเอกสารกำกับสินค้า ทำความเข้าใจและปฏิบัติตามข้อควรระวัง (ดูข้อ 4.3.6 ประกอบ) ผู้ใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรต้องแสดงหลักฐานการได้รับข้อมูลความรู้ที่ทันสมัยอยู่เสมอเกี่ยวกับกิจกรรมที่ปฏิบัติ

4.7.2.7 การจัดเก็บวัตถุอันตรายทางการเกษตรทุกชนิดต้องเป็นไปตามประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม เรื่อง คู่มือการเก็บรักษาสารเคมีและวัตถุอันตราย พ.ศ. 2550

4.7.2.8 กำจัดภาชนะบรรจุวัตถุอันตรายทางการเกษตรอย่างถูกต้อง เหมาะสม หากนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ให้มีการจัดการอย่างมีความรับผิดชอบ

4.7.2.9 ห้ามพ่นวัตถุอันตรายทางการเกษตรทางอากาศโดยเครื่องบิน ยกเว้นกรณีพิเศษที่ไม่มีทางเลือกอื่น ทั้งนี้ การฉีดพ่นทางอากาศต้องได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานภาครัฐก่อน ชุมชนท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบจะต้องทราบข้อมูลเกี่ยวกับการฉีดพ่นวัตถุอันตรายทางการเกษตร อย่างน้อย 48 ชั่วโมง ก่อนการฉีดพ่นทางอากาศ

กรณีการใช้อากาศยานไร้คนขับเพื่อพ่นสารเคมีต้องปฏิบัติตามประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง หลักเกณฑ์การอนุญาตและเงื่อนไขในการบังคับหรือปล่อยอากาศยานซึ่งไม่มีนักบิน ประเภทอากาศยานที่ควบคุมการบินจากภายนอก พ.ศ. 2558 และคำแนะนำของกรมวิชาการเกษตร

4.7.2.10 ต้องตรวจสุขภาพประจำปีสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับวัตถุอันตรายทางการเกษตร และมีเอกสารการดำเนินการรักษาพยาบาลตามผลการตรวจสุขภาพ

4.7.2.11 ต้องไม่ให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี สตรีมีครรภ์ หรือสตรีที่อยู่ในระยะให้นมบุตร หรือคนงานอื่น ๆ ที่มีข้อจำกัดด้านสุขภาพ ทำงานเกี่ยวข้องกับวัตถุอันตรายทางการเกษตร และมีทางเลือกในการทำงานอื่นที่เหมาะสม

4.7.3 เกณฑ์กำหนด: มีการลดของทิ้ง (reduced) การนำกลับมาแปรใช้ใหม่ (recycled) การนำกลับมาใช้ซ้ำ (re-used) และการกำจัดด้วยวิธีการที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.3) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.3.1 จัดทำแผนการจัดการของทิ้ง ซึ่งรวมถึงการลด การนำกลับมาแปรใช้ใหม่ การนำกลับมาใช้ซ้ำ และการกำจัดตามลักษณะความเป็นพิษและอันตราย และนำไปปฏิบัติ

4.7.3.2 กำจัดของทิ้งที่ถูกต้องตามขั้นตอนการดำเนินงานที่เป็นที่เข้าใจของคนงานและผู้จัดการ

4.7.3.3 ไม่มีการกำจัดของทิ้งโดยการเผาในที่โล่ง

4.7.4 เกณฑ์กำหนด: มีวิธีปฏิบัติเพื่อรักษาความอุดมสมบูรณ์ของดิน หรือหากเป็นไปได้ควรปรับปรุงดินให้มีความอุดมสมบูรณ์อยู่ในระดับที่ให้ผลผลิตต่อหน่วยที่เหมาะสมและยั่งยืน (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.4) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.4.1 ดำเนินการตามการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีที่ระบุไว้ในเอกสารคู่มือมาตรฐานการปฏิบัติงานเพื่อจัดการดินให้มีความอุดมสมบูรณ์ เพื่อให้ได้ผลผลิตต่อหน่วยที่เหมาะสม และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้เหลือน้อยที่สุด

4.7.4.2 สุ่มตัวอย่างใบและดินมาวิเคราะห์ธาตุอาหารพืชตามช่วงเวลาที่กำหนด เพื่อติดตามการเปลี่ยนแปลงและจัดการให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ของดินและความสมบูรณ์ของต้นปาล์มน้ำมัน

4.7.4.3 มีกลยุทธ์การหมุนเวียนธาตุอาหารพืชกลับมาแปรใช้ใหม่ ซึ่งรวมถึงการนำทะลายปาล์มเปล่า น้ำเสียจากโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม วัสดุเศษเหลือของปาล์มน้ำมัน กลับมาแปรใช้ใหม่ และการใช้ปุ๋ยอนินทรีย์อย่างเหมาะสมที่สุด

4.7.4.4 ต้องเก็บรักษาบันทึกการใช้ปุ๋ย

4.7.5 เกณฑ์กำหนด: มีการปฏิบัติเพื่อลดและควบคุมการชะล้างพังทลายและความเสื่อมโทรมของดิน (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.5) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.5.1 ต้องมีแผนที่ที่ระบุบริเวณพื้นที่ที่มีดินด้อยคุณภาพและดินเปราะบาง รวมถึงพื้นที่ที่มีภูมิประเทศที่สูงชัน

4.7.5.2 ไม่ปลูกทดแทนเป็นบริเวณกว้างบนพื้นที่ที่มีภูมิประเทศที่สูงชัน

4.7.5.3 ไม่ปลูกใหม่บนพื้นที่ที่มีภูมิประเทศที่สูงชัน

4.7.6 เกณฑ์กำหนด: นำข้อมูลการสำรวจดินและข้อมูลสภาพภูมิประเทศมาใช้ในการวางแผนที่ตั้งพื้นที่ปลูกใหม่ และนำมาประกอบในแผนงานและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.6) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.6.1 ต้องมีแผนที่ที่ระบุแสดงความเหมาะสมของดิน หรือแผนที่จากการสำรวจที่ระบุถึงดินด้อยคุณภาพและดินเปราะบาง และพื้นที่ที่มีลักษณะภูมิประเทศที่สูงชัน ประกอบในการวางแผนงาน และการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อแสดงความเหมาะสมของพื้นที่สำหรับการปลูกในระยะยาว

4.7.6.2 หลีกเลี่ยงการขยายพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันในที่ดินด้อยคุณภาพและดินเปราะบาง ทั้งนี้ หากจำเป็นต้องดำเนินการตามวิธีการปฏิบัติที่ดีที่สุดในแผนการจัดการดิน

4.7.6.3 นำผลการสำรวจดินและข้อมูลสภาพภูมิประเทศ มาใช้ในการวางแผนระบบระบายน้ำ และการชลประทาน การสร้างถนนและโครงสร้างพื้นฐานอื่น ๆ

4.7.7 เกณฑ์กำหนด: ห้ามปลูกปาล์มน้ำมันใหม่ในพื้นที่ดินพรุหลังวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 และต้องมีการจัดการพื้นที่ดินพรุทั้งหมดที่ปลูกปาล์มน้ำมันอยู่เดิมอย่างมีความรับผิดชอบ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.7) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.7.1 ห้ามปลูกปาล์มน้ำมันใหม่ในพื้นที่ดินพรุ ทั้งในพื้นที่ดินพรุที่มีการปลูกอยู่เดิมและพื้นที่ดินพรุใหม่หลังวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561

4.7.7.2 จัดทำบัญชีพื้นที่ดินพรุในพื้นที่ที่มีการจัดการ และบันทึกเป็นเอกสาร

4.7.7.3 ต้องติดตามการทรุดตัวของพื้นที่ดินพรุ บันทึกและจัดการเพื่อลดการทรุดตัวให้เหลือน้อยที่สุด

4.7.7.4 ต้องจัดทำแผนการบริหารจัดการน้ำและพื้นที่หน้าดิน

4.7.7.5 การปลูกที่มีอยู่เดิมในพื้นที่ดินพรุต้องประเมินความสามารถการระบายน้ำของดินพรุอย่างน้อย 5 ปี ก่อนการปลูกทดแทน โดยใช้วิธีการประเมินที่ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผลการประเมินจะนำไปใช้เพื่อวางกรอบเวลาการปลูกทดแทนในอนาคต และงดการปลูกอย่างน้อย 40 ปี หรือ 2 รอบการผลิต แล้วแต่ระยะเวลาใดจะนานกว่า ก่อนที่จะถึงจุดจำกัดของแรงโน้มถ่วงตามธรรมชาติขีดความสามารถในการระบายน้ำตามแรงโน้มถ่วงตามธรรมชาติ (natural gravity drainability limit) ในการระบายน้ำของพื้นที่ดินพรุ เมื่องดการปลูกในพื้นที่ดินพรุแล้วจะต้องปลูกทดแทนด้วยพืชที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ที่มีระดับน้ำสูง (เช่น พืชที่ปลูกในพื้นที่ชุ่มน้ำ) หรือฟื้นฟู ด้วยพืชพรรณธรรมชาติ

4.7.7.6 การปลูกบนพื้นที่ดินพรุต้องจัดการตามแนวปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

4.7.7.7 พื้นที่ดินพรุที่ยังไม่ได้ทำการปลูกและพื้นที่ดินพรุที่สงวนไว้ในพื้นที่ที่มีการจัดการ (โดยไม่คำนึงถึงความลึกหน้าดิน) ต้องอนุรักษ์ไว้เป็น “พื้นที่ดินพรุเพื่อการอนุรักษ์” ทั้งนี้ ต้องไม่สร้างคลองระบายน้ำใหม่ การสร้างถนน และการเดินสายไฟในพื้นที่ดินพรุ และพื้นที่ดินพรุต้องจัดการและฟื้นฟูตามแนวปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

4.7.8 เกณฑ์กำหนด: มีการปฏิบัติเพื่อรักษาคุณภาพและปริมาณที่มีให้ใช้ได้ของน้ำผิวดินและน้ำใต้ดิน (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.8) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.8.1 มีแผนการบริหารจัดการน้ำ และนำแผนไปปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมให้มีการใช้น้ำที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และคงปริมาณของน้ำในแหล่งน้ำให้มีอยู่อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งหลีกเลี่ยงผลกระทบเชิงลบต่อผู้ใช้น้ำรายอื่น ๆ ภายในพื้นที่แหล่งน้ำเดียวกัน ทั้งนี้ แผนดังกล่าวต้องพิจารณา ดังนี้

1) ต้องไม่จำกัดการเข้าถึงน้ำสะอาด หรือมีส่วนทำให้เกิดมลภาวะของน้ำใช้ของชุมชน
2) คนงานสามารถเข้าถึงน้ำสะอาดได้อย่างเพียงพอ

4.7.8.2 ต้องมีการป้องกันเส้นทางน้ำและพื้นที่ชุ่มน้ำ รวมถึงการดูแลรักษาและฟื้นฟูบริเวณกันชนริมตลิ่งที่เหมาะสม และแนวกันชนอื่น ๆ

4.7.8.3 โรงงานสกัดน้ำมันปาล์มต้องบำบัดน้ำเสียอย่างเหมาะสม และติดตามคุณภาพน้ำเสียจากบ่อสุดท้ายอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะบีโอดี (Biochemical Oxygen Demand; BOD) ต้องเป็นไปตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงาน พ.ศ. 2560

4.7.8.4 ติดตามและบันทึกการใช้น้ำของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มต่อตันของ FFB

4.7.9 เกณฑ์กำหนด: มีการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิลอย่างมีประสิทธิภาพ และการใช้พลังงานหมุนเวียนอย่างเหมาะสม (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.9) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

มีแผนการปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล และการใช้พลังงานหมุนเวียนให้เหมาะสม มีการติดตามและรายงานผลการปฏิบัติ

4.7.10 เกณฑ์กำหนด: มีแผนการลดมลพิษ และลดการปล่อยมลพิษรวมถึงก๊าซเรือนกระจก นำแผนไปปฏิบัติ และติดตามผล เพื่อแสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้เหลือน้อยที่สุด (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.10) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.10.1 ต้องระบุและประเมินการปล่อยก๊าซเรือนกระจก มีแผนการลดหรือการจัดการก๊าซเรือนกระจกให้เหลือน้อยที่สุด นำแผนไปปฏิบัติ และติดตามผล

4.7.10.2 ต้องมีการประมาณการกักเก็บคาร์บอนและจัดเตรียมแผนในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้เหลือน้อยที่สุดของพื้นที่ที่มีการพัฒนาเพื่อปลูกปาล์มน้ำมัน และระบุแหล่งหลักที่มีโอกาสปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่อาจเป็นผลโดยตรงจากการพัฒนาพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมัน และนำแผนไปปฏิบัติ

4.7.10.3 ระบุสารก่อมลพิษที่มีนัยสำคัญอื่น ๆ และวางแผนในการลดการปล่อยสารดังกล่าว หรือปล่อยให้น้อยที่สุด รวมทั้งนำแผนไปปฏิบัติ และติดตามผล

4.7.11 เกณฑ์กำหนด: ไม่เตรียมพื้นที่ปลูกโดยการเผา และมีการป้องกันอัคคีภัยในพื้นที่ที่มีการจัดการ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.11) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.11.1 ต้องไม่เตรียมพื้นที่โดยการเผาสำหรับพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันใหม่หรือพื้นที่ปลูกทดแทน

4.7.11.2 มีมาตรการป้องกันและควบคุมอัคคีภัยสำหรับพื้นที่ที่มีการจัดการ

4.7.11.3 ทำงานร่วมกับผู้มีส่วนได้เสียที่อยู่ติดกันในมาตรการป้องกันและควบคุมอัคคีภัย

4.7.12 เกณฑ์กำหนด: การบุกเบิกพื้นที่ใหม่ต้องไม่เป็นสาเหตุของการตัดไม้ทำลายป่า หรือทำความเสียหายต่อพื้นที่ใด ๆ ที่กำหนดไว้ เพื่อป้องกันหรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อพื้นที่ HCV หรือพื้นที่ป่า HCS ทั้งนี้ ต้องมีการระบุ ปกป้อง และเสริมสร้างพื้นที่ HCV หรือพื้นที่ป่า HCS ในพื้นที่ที่มีการจัดการ (มีแนวปฏิบัติตามภาคผนวก ก ข้อ ก.7.12) และมีตัวชี้วัด ดังนี้

4.7.12.1 การบุกเบิกพื้นที่ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2548 ต้องไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อป่าปฐมภูมิ (ป่าต้นน้ำ ลำธาร) หรือพื้นที่ใด ๆ ที่กำหนดไว้ เพื่อปกป้องหรือเสริมสร้างพื้นที่ HCV และต้องไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพื้นที่ HCV หรือพื้นที่ป่า HCS การบุกเบิกพื้นที่ตั้งแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 ต้องไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพื้นที่ HCV หรือพื้นที่ป่า HCS
การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน (Land Use Change Analysis; LUCA) ต้องนำมาดำเนินการก่อนการบุกเบิกพื้นที่ใหม่

4.7.12.2 ต้องประเมินเพื่อระบุพื้นที่ HCV พื้นที่ป่า HCS และพื้นที่อนุรักษ์อื่น ๆ โดยพิจารณาจากกรณีต่าง ๆ ดังนี้

1) พื้นที่ปลูกที่มีอยู่เดิมซึ่งผ่านการประเมินพื้นที่ HCV แล้ว และไม่มีการบุกเบิกพื้นที่ใหม่หลังวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 ผลการตรวจประเมินพื้นที่ HCV ของพื้นที่ปลูกดังกล่าวถือว่าเป็นที่ยอมรับได้
2) การบุกเบิกพื้นที่ใหม่ใด ๆ (ภายในพื้นที่ปลูกที่มีอยู่เดิมหรือพื้นที่ปลูกใหม่) หลังวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 ต้องดำเนินการประเมินพื้นที่ HCV ควบคู่กับการประเมินพื้นที่ป่า HCS โดยใช้วิธีการที่ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ การดำเนินการต้องให้ผู้มีส่วนได้เสียร่วมในการปรึกษาหารือ และคำนึงถึงภาพกว้างของพื้นที่หรือระดับภูมิทัศน์ โดยเฉพาะหากพื้นที่ซึ่งจะบุกเบิกเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ มีโครงสร้างพื้นฐานเป็นพื้นที่เกษตรกรรม หรือสวนเชิงเดี่ยวซึ่งไม่ปล่อยให้รกร้างมามากกว่า 3 ปี จะยอมรับการประเมินพื้นที่ HCV ที่ดำเนินการร่วมกับการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน และแสดงได้ว่าไม่มีการถางพืชพรรณท้องถิ่น โดยไม่มีการประเมินพื้นที่ HCV ก่อน

4.7.12.3 กรณีมีการระบุพื้นที่ HCV พื้นที่ป่า HCS หลังวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 พื้นที่ดินพรุ และพื้นที่อนุรักษ์อื่น ๆ ไว้ พื้นที่นั้นต้องได้รับการปกป้องหรือเสริมสร้างให้ดีขึ้น โดยต้องมีการพัฒนาแผนการจัดการแบบบูรณาการ นำแผนไปปฏิบัติ และปรับปรุงให้เหมาะสมตามความจำเป็น มีการติดตามและทบทวนแผนการจัดการแบบบูรณาการอย่างน้อยทุก 5 ปี ทั้งนี้ การพัฒนาแผนการจัดการแบบบูรณาการต้องปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง และหากมีการระบุไว้ แผนต้องรวมการพิจารณาจากพื้นที่ที่มีการจัดการโดยตรง และพิจารณาภาพกว้างของพื้นที่หรือระดับภูมิทัศน์

4.7.12.4 กรณีสิทธิของชุมชนท้องถิ่นถูกระบุไว้ในพื้นที่ HCV พื้นที่ป่า HCS หลังวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 พื้นที่ดินพรุ และพื้นที่เพื่อการอนุรักษ์อื่น ๆ ต้องไม่ลดสิทธิในพื้นที่นั้น โดยไม่มีหลักฐานของข้อตกลงที่ได้เจรจากันไว้โดยผ่านกระบวนการ FPIC และสนับสนุนการมีส่วนร่วมในการรักษา และการบริหารจัดการพื้นที่อนุรักษ์นั้น

4.7.12.5 ชนิด RTE ทุกชนิดต้องได้รับการคุ้มครอง ไม่ว่าชนิดพันธุ์พืชหรือพันธุ์สัตว์นั้นจะถูกระบุหรือไม่ถูกระบุไว้ในการประเมินพื้นที่ HCV ก็ตาม ให้มีแผนการอบรมให้ความรู้แก่คนงานอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับสถานะของชนิด RTE จัดทำมาตรการทางวินัยที่เหมาะสม และจัดทำเป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องตามกฎของบริษัทและพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2562 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในการจัดการกับบุคคลที่ทำงานให้กับบริษัทที่ได้กระทำการจับ ทำอันตราย เก็บรวบรวม ซื้อขาย ครอบครอง หรือฆ่า RTE นั้น

4.7.12.6 ติดตามสถานะภาพของพื้นที่ HCV พื้นที่ป่า HCS หลังวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 ระบบนิเวศทางธรรมชาติต่าง ๆ พื้นที่ดินพรุ พื้นที่เพื่อการอนุรักษ์อื่น ๆ และชนิดของ RTE ทั้งนี้ ผลลัพธ์ของการติดตามจะถูกป้อนกลับเข้าไปในแผนการบริหารจัดการ

4.7.12.7 กรณีที่มีการบุกเบิกพื้นที่โดยไม่มีการประเมินพื้นที่ HCV ก่อน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2548 หรือไม่มีการประเมินพื้นที่ HCV ควบคู่กับการประเมินพื้นที่ป่า HCS ก่อน ตั้งแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน 2561 ต้องปฏิบัติการแก้ไขและการชดเชย

ภาคผนวก ก
(ให้ไว้เป็นข้อมูล)
แนวปฏิบัติสำหรับการผลิตปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืน

ก.1 หลักการที่ 1 ประพฤติและปฏิบัติอย่างมีจริยธรรมและโปร่งใส

ก.1.1 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.1.1: มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานนี้ในด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และกฎหมายอย่างเพียงพอให้กับผู้ที่มีส่วนได้เสีย โดยใช้ภาษาและรูปแบบที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพในการตัดสินใจ

เกณฑ์กำหนดนี้เกี่ยวข้องกับเอกสารการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และกฎหมาย เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานนี้ มีแนวปฏิบัติ ดังนี้

ก.1.1.1 เอกสารการจัดการต้องประกอบด้วย ผลของกระบวนการ FPIC การประเมิน SEIA นโยบายสิทธิมนุษยชน รวมถึงนโยบายการคุ้มครองผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ผู้แจ้งเบาะแส โครงการทางสังคมเพื่อหลีกเลี่ยงหรือบรรเทาผลกระทบทางลบทางสังคม โครงการทางสังคมเพื่อยกระดับการดำเนินชีวิต มีข้อมูลแสดงจำนวนของลูกจ้างที่แยกตามเพศ โครงสร้างขององค์กรที่จัดเป็นกลุ่มฝ่ายบริหาร เจ้าหน้าที่ธุรการ และคนงาน (ทั้งพนักงานประจำและพนักงานชั่วคราว คนงานตามอัตราชิ้นงาน) โครงการความร่วมมือสำหรับเกษตรกรรายย่อยอิสระ การศึกษา และสุขภาพในชุมชน

ก.1.1.2 ผู้ตรวจสอบรับรองควรให้ความเห็นถึงความเพียงพอของเอกสารแต่ละประเภทที่ระบุไว้ในเอกสารสรุปต่อสาธารณะของรายงานการประเมินตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.1.1

ก.1.1.3 ตัวอย่างข้อมูลที่เป็นความลับทางการค้าและข้อมูลด้านการเงิน เช่น ต้นทุนและรายได้ รายละเอียดเกี่ยวกับลูกค้าและผู้จัดหาวัตถุดิบ ทั้งนี้ ข้อมูลที่มีผลกระทบต่อความเป็นส่วนตัวของบุคคลควรเป็นความลับด้วย

ก.1.1.4 ข้อขัดแย้งที่ยังหาข้อสรุปไม่ได้ (ภายในหรือภายนอกของกลไกตามกฎหมาย) สามารถพิจารณาให้เป็นข้อมูลความลับได้ หากมีการเปิดเผยอาจส่งผลลัพธ์เชิงลบต่อกลุ่มที่เข้ามาเกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม ผู้มีส่วนได้เสียที่ได้รับผลกระทบและผู้ซึ่งกำลังหาข้อยุติในกรณีพิพาทควรเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้

ก.1.1.5 ตัวอย่างข้อมูลที่หากมีการเปิดเผยอาจเกิดผลลัพธ์เชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสังคม รวมถึงข้อมูลถิ่นอาศัยของ RTE ที่หากมีการเปิดเผยอาจนำไปสู่ความเสี่ยงต่อการล่าหรือจับเพื่อการค้า หรือสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาที่ชุมชนต้องการที่จะรักษาไว้เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ผู้ขอการรับรองควรมั่นใจว่ามีหลักฐานเพียงพอที่แสดงว่ามีการจัดทำระดับของการวัดและตรวจติดตามแผนการจัดการและข้อมูลที่มีความเหมาะสม

ก.1.1.6 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.1.1.5 การรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล การจัดเก็บข้อมูล การใช้งานและการแจกจ่ายและการเผยแพร่ ให้ปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ก.1.1.7 ผู้ขอการรับรองควรมีเอกสารไว้ ณ สถานที่ตรวจประเมินเมื่อมีการร้องขอ อย่างน้อยดังนี้

1) เอกสารแสดงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินหรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.4)
2) แผนงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.6)
3) แผนและรายงานการประเมิน SEIA (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.4)
4) เอกสารเกี่ยวกับพื้นที่ HCV และพื้นที่ป่า HCS (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.12)
5) แผนการป้องกันและลดมลพิษ (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.10)
6) ข้อมูลเกี่ยวกับการร้องเรียนหรือร้องทุกข์ (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.2)
7) ขั้นตอนการดำเนินการเกี่ยวกับการเจรจาต่อรอง (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.6)
8) แผนปฏิบัติการสำหรับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.2)
9) รายงานสรุปการประเมินผลการรับรองที่เปิดเผยต่อสาธารณะ
10) นโยบายในการเคารพสิทธิมนุษยชน (ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.1)

ก.1.2 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.1.2: มุ่งมั่นที่จะดำเนินงานทางธุรกิจและธุรกรรมอย่างมีจริยธรรม

ก.1.2.1 การดำเนินงานในทุกระดับจะรวมถึงผู้รับเหมาด้วย เช่น ผู้รับเหมาที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย

ก.1.2.2 นโยบาย อย่างน้อยควรรวมถึง:

1) การเคารพต่อการดำเนินงานทางธุรกิจอย่างเป็นธรรม
2) การห้ามในทุกรูปแบบเกี่ยวกับการคอร์รัปชัน การให้สินบน การใช้เงินและทรัพยากรอย่างฉ้อฉล
3) การเปิดเผยข้อมูลอย่างเหมาะสมให้เป็นไปตามกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องและแนวทางการปฏิบัติของอุตสาหกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับ

ก.1.2.3 นโยบายควรกำหนดขึ้นภายใต้กรอบการทำงานของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการคอร์รัปชัน (The United Nations Convention Against Corruption) โดยเฉพาะมาตรา 12

ก.1.2.4 นโยบายควรครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ เช่น

1) การให้สินบน
2) การจ่ายค่าอำนวยความสะดวก
3) แนวปฏิบัติและขั้นตอนการดำเนินการเกี่ยวกับการให้ของขวัญและการแสดงความมีน้ำใจ
4) การเปิดเผยการสนับสนุนทางการเมือง
5) แนวทางการปฏิบัติสำหรับการบริจาคเพื่อการกุศลและการเป็นผู้สนับสนุน
6) การเคารพสำหรับการดำเนินงานทางธุรกิจอย่างเป็นธรรม
7) การเปิดเผยข้อมูลอย่างเหมาะสมเป็นไปตามกฎระเบียบที่บังคับใช้และแนวทางการปฏิบัติของอุตสาหกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับ
8) การปฏิบัติตามกฎหมายต่อต้านการทุจริตที่มีอยู่

ก.1.2.5 ควรรวมเรื่องความมุ่งมั่นต่อนโยบายทางจริยธรรมขององค์กรไว้ในสัญญาบริการทั้งหมด

ก.1.2.6 มีขั้นตอนการดำเนินการในการสอบทานธุรกิจสำหรับการคัดเลือกและการทำสัญญากับบริษัทจัดหางานและคนกลางด้านแรงงานหรือผู้จัดหา

ก.1.2.7 ไม่มีการกระทำที่ผิดจริยธรรม รวมถึงการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากคนงาน การเรียกคืนค่าใช้จ่ายในการสรรหาคนงานและค่าเดินทางจากค่าแรงคนงาน การรับของขวัญจากคนกลางด้านแรงงานหรือผู้จัดหา

ก.2 หลักการที่ 2 ดำเนินการตามกฎหมายและเคารพสิทธิต่าง ๆ

ก.2.1 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.2.1: ปฏิบัติตามกฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ รวมถึงกฎหมายและกฎระเบียบระหว่างประเทศที่ได้มีการให้สัตยาบันแล้ว

ก.2.1.1 การปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมายเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับผู้ปลูกปาล์มน้ำมันไม่ว่าจะตั้งอยู่ในพื้นที่ใดหรือมีขนาดเท่าใด

กฎหมายที่เกี่ยวข้องไม่จำกัดเฉพาะรายการดังต่อไปนี้

1) การถือครองที่ดินและสิทธิการใช้ที่ดิน
2) แรงงาน
3) การปฏิบัติทางการเกษตร (เช่น การใช้สารเคมี)
4) สิ่งแวดล้อม (เช่น พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 และที่แก้ไขเพิ่มเติม)
5) การเก็บรักษา
6) การขนส่ง
7) การแปรรูป (เช่น พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม)

นอกจากนี้ยังรวมถึงกฎหมายตามภาระผูกพันของประเทศภายใต้กฎหมายและอนุสัญญาระหว่างประเทศ เช่น อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity; CBD) องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization; ILO) หลักการชี้แนะ เรื่อง สิทธิมนุษยชนสำหรับธุรกิจ (The United Nations Guiding Principles on Business and Human Rights)

ก.2.2.2 ควรระบุความขัดแย้งและความไม่สอดคล้องของข้อมูลในการจัดหา FFB จากภายนอกโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.2.3 และแนวทางแก้ไขที่เสนอแนะ รวมทั้งเก็บหลักฐานไว้เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติ

ก.2.2.3 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.2.3.1 เกี่ยวกับหลักฐานแสดงความเป็นเจ้าของหรือสิทธิในที่ดินของผู้ปลูกปาล์มน้ำมันหรือเกษตรกรรายย่อย ให้เป็นไปตามตัวชี้วัดข้อ 4.4.4.1 ข้อกำหนดของการเป็นเจ้าของ หรือการเช่าตามกฎหมาย และสิทธิการใช้ที่ดินตามจารีตประเพณี

ก.2.2.4 สำหรับระบบเอกสารตามตัวชี้วัดข้อ 4.2.1.2 กฎหมาย กฎระเบียบ และข้อบังคับ สามารถจัดเก็บในรูปแบบของสิ่งพิมพ์หรือเอกสารเสมือนจริง (virtual filing cabinet) ซึ่งจะต้องมีการตีความเนื้อหาและระบุว่าจะนำไปปฏิบัติอย่างไรในการดำเนินงาน

ก.2.2 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.2.2: ผู้รับเหมาทุกรายที่ให้บริการและจัดหาแรงงาน รวมถึงผู้จัดหา FFB ต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

คู่สัญญาตามตัวชี้วัดข้อ 4.2.2.1 รวมถึง:

1) การจ้างงานชั่วคราว โดยจ้างคนงานเฉพาะในระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น รวมถึงการจ้างที่มีช่วงเวลาแน่นอน สัญญาจ้างตามโครงการหรือตามลักษณะงาน และงานตามฤดูกาลหรืองานชั่วคราว ซึ่งรวมถึงแรงงานจ้างรายวันด้วย
2) สัญญาระยะสั้น สัญญาการต่ออายุ

3) การจ้างที่มีช่วงเวลาแน่นอน สัญญาจ้างตามโครงการหรือตามลักษณะงาน เป็นสัญญาการจ้างระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง โดยกำหนดระยะเวลาหรือระบุการสิ้นสุดสัญญาไว้ล่วงหน้า
4) งานชั่วคราว คือ การจ้างคนงานในระยะเวลาสั้นมาก หรือเป็นครั้งคราวและไม่ต่อเนื่อง มักจะเป็นจำนวนชั่วโมง วัน หรือสัปดาห์ โดยข้อตกลงผลตอบแทนจะกำหนดเป็นรายวันหรือรายงวด ปัจจุบันงานชั่วคราวเริ่มเกิดขึ้นในประเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม โดยเฉพาะงานที่เกี่ยวข้องกับ “งานตามความต้องการ” หรือ “งานที่รับจ้างโดยผู้ประกอบอาชีพอิสระ” เช่น การรับจ้างตัดปาล์มน้ำมัน

ก.3 หลักการที่ 3 ทำให้เกิดความเหมาะสมที่สุดต่อผลิตภาพ ความมีประสิทธิภาพ การเกิดผลกระทบเชิงบวกและการสร้างความแข็งแกร่ง

ก.3.1 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.1: นำแผนการบริหารจัดการไปปฏิบัติเพื่อให้สามารถสร้างผลตอบแทนทางเศรษฐกิจและการเงินในระยะยาวได้

ก.3.1.1 ผู้บริหารระดับสูงควรแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจในการทำให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการเงิน โดยการวางแผนการบริหารจัดการในระยะยาว แม้จะตระหนักว่าผลกำไรในระยะยาวอาจได้รับผลกระทบจากปัจจัยภายนอกที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้บริหารระดับสูง

ก.3.1.2 กรณีการปลูกบนพื้นที่ดินพรุจำเป็นต้องมีการวางแผนโปรแกรมการปลูกทดแทนประจำปี โดยให้มีกรอบเวลาที่ยาวนานขึ้นตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.7

ก.3.1.3 ผู้ขอการรับรองควรมีระบบในการปรับปรุงการปฏิบัติให้สอดคล้องกับข้อมูลและเทคนิคใหม่ ๆ กรณีโครงการที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรายย่อยในโครงการ ผู้บริหารโครงการควรให้ข้อมูลการปรับปรุงที่สำคัญแก่สมาชิก

ก.3.1.4 แผนธุรกิจหรือแผนการจัดการควรประกอบด้วย:
1) การให้ความสนใจในเรื่องคุณภาพของต้นกล้าพันธุ์ปาล์มน้ำมัน
2) การคาดการณ์ผลผลิต หมายถึง แนวโน้มผลผลิต FFB (FFB yield trends)
3) อัตราการสกัดน้ำมันของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม หมายถึง แนวโน้มอัตราการสกัดน้ำมัน (oil extraction rate; OER trends)
4) ต้นทุนการผลิต หมายถึง แนวโน้มต้นทุนการผลิตต่อตันของน้ำมันปาล์มดิบ (crude palm oil; CPO)
5) การพยากรณ์ราคา
6) ตัวชี้วัดทางการเงิน

ก.3.1.5 ข้อแนะนำการคำนวณ: แนวโน้มผลผลิต FFB เป็นค่าเฉลี่ยแบบเคลื่อนที่ 3 ปี (3-year moving average) โดยใช้ข้อมูล 10 ปีที่ผ่านมา (ซึ่งอาจรวมถึงช่วงปริมาณผลผลิตที่ลดลงเนื่องจากแผนการปลูกทดแทนหลัก)

ก.3.1.6 การพิจารณาสำหรับเกษตรกรรายย่อย ควรมีการวางแผนการจัดการทุกเรื่องตามความเหมาะสม (ดูหลักการข้อ 4.5 ประกอบ) กรณีเกษตรกรรายย่อยในโครงการ เนื้อหาของแผนธุรกิจอาจแตกต่างจากข้อแนะนำข้างต้น

ก.3.1.7 กรณีที่ไม่มีรายละเอียดทางการเงิน จะต้องจัดทำประมาณการงบประมาณหรือโครงร่างสำหรับการกำหนดประมาณการงบประมาณที่ชัดเจนในสัญญา

ก.3.1.8 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.3.1.3 การทบทวนการจัดการ ควรรวมถึง:

1) ผลการตรวจประเมินภายใน
2) ความคิดเห็นของลูกค้า
3) ผลสัมฤทธิ์ของกระบวนการและความสอดคล้องของผลิตภัณฑ์ตามข้อกำหนด
4) สถานะของการปฏิบัติการในการป้องกันและแก้ไขข้อบกพร่อง
5) การติดตามผลจากการทบทวนการจัดการ
6) การเปลี่ยนแปลงที่อาจส่งผลกระทบต่อระบบการจัดการ
7) คำแนะนำสำหรับการปรับปรุง

ก.3.2 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.2: ติดตามและทบทวนผลสำเร็จของการดำเนินงานในด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ จัดทำแผนปฏิบัติการ และนำไปปฏิบัติ เพื่อแสดงให้เห็นว่าการดำเนินงานหลักที่มีความสำคัญได้มีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

ก.3.2.1 สำหรับแผนปฏิบัติการสำหรับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องอาจมีตัวชี้วัดของแผนดังนี้

1) การเพิ่มผลผลิตต่อหน่วยที่เหมาะสมที่สุดของหน่วยผลิต
2) การลดการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร (เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.2)
3) ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม (เกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.4 ข้อ 4.7.6 และข้อ 4.7.7)
4) การลดของทิ้ง (เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.3)
5) มลพิษและการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.10)
6) ผลกระทบต่อชุมชน คนงาน และเกษตรกรรายย่อย (เกณฑ์กำหนดข้อ 4.6)
7) การจัดการแบบบูรณาการของพื้นที่ HCV พื้นที่ป่า HCS ดินพรุ และพื้นที่อนุรักษ์อื่น ๆ (เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.7 และข้อ 4.7.12)

ก.3.2.2 การทบทวนควรรวมถึงเกษตรกรรายย่อยในโครงการ

ก.3.2.3 ผู้ขอการรับรองควรมีระบบสำหรับปรับปรุงการปฏิบัติให้สอดคล้องกับข้อมูลและเทคนิคใหม่ ๆ และกลไกในการเผยแพร่ข้อมูลไปยังแรงงานที่ปฏิบัติงานโดยทั่วถึงกัน กรณีเกษตรกรรายย่อยควรมีแนวปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และมีการอบรมเพื่อให้เกิดการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

ก.3.3 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.3: : มีเอกสารขั้นตอนการปฏิบัติงานที่เหมาะสม นำไปปฏิบัติให้สอดคล้องและตรวจติดตาม

ก.3.3.1 กลไกเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติงานอาจรวมถึงเอกสารในระบบการจัดการ และขั้นตอนการดำเนินการในการควบคุมภายใน (ดูเกณฑ์กำหนดข้อ 4.2.1 ประกอบ)

ก.3.3.2 เมื่อทำงานร่วมกับผู้จัดหา FFB เกี่ยวกับการตามสอบและความถูกต้องตามกฎหมาย ผู้ขอการรับรองควรใช้โอกาสในการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับแนวปฏิบัติการจัดการที่ดี (best management practices)

ก.3.4 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.4: มีการประเมิน SEIA อย่างครอบคลุมก่อนที่จะมีการปลูกในพื้นที่ใหม่หรือก่อนที่จะมีการดำเนินงานใหม่ใด ๆ และนำผลการประเมินไปปฏิบัติตามแผนการจัดการด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม รวมถึงมีแผนการติดตามและปรับปรุงการดำเนินงานที่กำลังปฏิบัติอยู่ให้เป็นปัจจุบันอย่างสม่ำเสมอ

ก.3.4.1 การกำหนดขอบเขตของภารกิจงานการประเมิน SEIA โดยหลักการควรดำเนินการ โดยผู้เชี่ยวชาญอิสระที่ได้รับการรับรอง เพื่อให้มั่นใจว่ากระบวนการประเมินเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการประเมิน SEIA อย่างน้อยดังนี้

1) การประเมินผลกระทบต่อกิจกรรมหลักทั้งหมดที่ได้วางแผนไว้ รวมถึงการบุกเบิกพื้นที่ การปลูก การปลูกทดแทน การใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรและปุ๋ย การดำเนินงานของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม การสร้างถนน ระบบระบายน้ำ ระบบชลประทาน และโครงสร้างพื้นฐานอื่น ๆ
2) การประเมินผลกระทบของพื้นที่ HCV ความหลากหลายทางชีวภาพ และชนิด RTE รวมถึงการประเมินผลกระทบนอกเขตพื้นที่สัมปทาน (ถ้ามี) และมาตรการสำหรับการอนุรักษ์หรือการเอื้อประโยชน์ต่อการอนุรักษ์เหล่านี้
3) การประเมินผลกระทบที่มีโอกาสเกิดขึ้นกับระบบนิเวศทางธรรมชาติข้างเคียงที่ติดกับพื้นที่ที่มีแผนพัฒนา รวมถึงการพัฒนาหรือการขยายพื้นที่ปลูก ที่จะไปเพิ่มการรบกวนต่อระบบนิเวศทางธรรมชาติที่อยู่ใกล้เคียงมากขึ้น
4) การระบุเส้นทางน้ำและพื้นที่ชุ่มน้ำ และการประเมินผลกระทบที่มีโอกาสเกิดขึ้นกับระบบอุทกวิทยาและการทรุดตัวของที่ดินจากแผนการพัฒนาที่วางไว้ ควรมีมาตรการ และนำไปดำเนินการเพื่อรักษาปริมาณ คุณภาพ และการเข้าถึงทรัพยากรน้ำและดิน
5) การสำรวจข้อมูลพื้นฐานของดินและข้อมูลภูมิประเทศ ควรรวมถึงการระบุภูมิประเทศที่สูงชัน ดินด้อยคุณภาพ ดินที่มีความเปราะบาง พื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการชะล้างพังทลายของดิน พื้นที่ที่มีการเสื่อมสภาพของดิน พื้นที่ที่มีการทรุดตัวของดิน และพื้นที่ที่ถูกน้ำท่วม
6) การวิเคราะห์ประเภทที่ดินที่นำมาใช้ (เช่น ป่าไม้ ป่าเสื่อมโทรม ป่าพรุ พื้นที่ที่มีการปรับพื้นที่แล้ว)
7) การประเมินสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินและสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน
8) การประเมินรูปแบบการใช้ที่ดินในปัจจุบัน
9) การประเมินผลกระทบต่อสิ่งอำนวยความสะดวกของประชาชน
10) การประเมินผลกระทบต่อการจ้างงาน โอกาสการจ้างงานหรือการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไข การจ้างงาน
11) การวิเคราะห์ต้นทุนกับผลประโยชน์ด้านสังคม
12) การประเมินโอกาสผลกระทบด้านสังคมของชุมชนที่อยู่แวดล้อมสวน รวมถึงการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อการดำรงชีวิต และการวิเคราะห์ผลกระทบที่แตกต่างกันระหว่างสตรีและบุรุษ ชุมชนคนกลุ่มน้อย/ชนเผ่า กลุ่มคนต่างด้าวกับกลุ่มที่อาศัยอยู่ดั้งเดิม
13) การประเมินความเสี่ยงที่สำคัญของการละเมิดสิทธิมนุษยชน
14) การประเมินผลกระทบในทุกมิติของความมั่นคงด้านอาหาร ความมั่นคงด้านน้ำ รวมถึงสิทธิในการมีอาหารที่เพียงพอ และการตรวจติดตามความมั่นคงด้านอาหารและน้ำสำหรับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ
15) การประเมินกิจกรรมที่อาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพอากาศ หรือก่อให้เกิดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างมีนัยสำคัญ

ก.3.4.2 กรณีโครงการที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรายย่อยในโครงการ ผู้บริหารโครงการมีหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการประเมินผลกระทบและวางแผน และดำเนินงานตามผลการประเมินนั้น

ก.3.4.3 ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประเมิน SEIA สามารถหาได้จากแหล่งข้อมูลภายนอกต่าง ๆ เช่น The High Carbon Stock Approach (HCSA) Toolkit Module 3 และแนวทางของบรรษัทการเงินระหว่างประเทศว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพของภาคเอกชน: กระบวนการผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อม (International Finance Corporation (IFC)'s Guide to Biodiversity for Priate Sector: The Social and Enviromental Impact Process)

ก.3.4.4 ทบทวนแผนการตรวจติดตามและแผนการจัดการ (ทุก ๆ 2 ปี) โดยการทบทวนภายในหรือใช้บุคคลภายนอก

ก.3.4.5 เอกสารการจัดการอาจประกอบด้วยแผนงานทางสังคมที่มีการหลีกเลี่ยงหรือการบรรเทาผลกระทบทางสังคม รวมถึงสิทธิมนุษยชน แผนงานทางสังคมที่มีการส่งเสริมวิถีการดำรงชีวิตของชุมชนและความเท่าเทียมทางเพศ แผนงานการมีส่วนร่วมของเกษตรกรรายย่อยอิสระการศึกษาและสุขภาพของคนในชุมชน

ก.3.4.6 ผู้มีส่วนได้เสียที่ได้รับผลกระทบสามารถแสดงความคิดเห็นผ่านผู้แทนองค์กร หรือผู้เป็นกระบอกเสียงของชุมชน ระหว่างการระบุผลกระทบ การทบทวนข้อเท็จจริง และแผนการบรรเทาผลกระทบและการตรวจติดตามความสำเร็จของแผนที่ได้ดำเนินการ

ก.3.5 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.7: ให้พนักงานทุกคน ลูกจ้าง ผู้ปลูกในสัญญา และคนงานจ้างเหมาได้รับการอบรมอย่างเหมาะสม

ก.3.5.1 เนื้อหาการอบรม: คนงานควรได้รับการอบรมเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อมในการสัมผัสกับวัตถุอันตรายทางการเกษตร การทราบถึงอาการเฉียบพลันและเรื้อรังในการสัมผัสกับวัตถุอันตรายทางการเกษตร รวมถึงกลุ่มคนที่เปราะบาง (เช่น คนงานเด็ก สตรีมีครรภ์) วิธีการลดการสัมผัสกับวัตถุอันตรายทางการเกษตรของคนงานและครอบครัวให้เหลือน้อยที่สุด รวมถึงเครื่องมือหรือกฎระเบียบของประเทศและระหว่างประเทศในการปกป้องสุขภาพคนงาน

ก.3.5.2 แผนงานการอบรม: ควรรวมถึงการเพิ่มผลิตภาพและแนวปฏิบัติการจัดการที่ดี และเหมาะสมตามขนาดขององค์กร แผนงานการอบรมควรทำให้พนักงานและคนงานสามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบตามขั้นตอนปฏิบัติงานที่จัดทำไว้

ก.3.5.3 ผู้เข้าร่วมการอบรม: ควรจัดการอบรมให้แก่พนักงานและลูกจ้างทุกคน รวมถึงเกษตรกรรายย่อยที่เป็นผู้หญิง และคนงานผู้หญิงที่ทำงานในสวนรวมทั้งคนงานจ้างเหมาที่เป็นผู้หญิง

ก.3.5.4 ผู้ขอการรับรองควรแสดงให้เห็นถึงกิจกรรมการอบรมสำหรับเกษตรกรรายย่อยในโครงการ ซึ่งเป็นผู้จัดหา FFB ตามสัญญา

ก.3.5.5 คนงานของเกษตรกรรายย่อยควรได้รับการอบรมและมีทักษะอย่างเพียงพอ เพื่อให้สามารถดำเนินการได้โดยผ่านกิจกรรมการส่งเสริมของผู้ขอการรับรองที่รับซื้อ FFB จากเกษตรกรรายย่อย หรือผ่านองค์กรของเกษตรกรรายย่อย หรือผ่านความร่วมมือกับสถาบันและองค์กรอื่น ๆ

ก.3.5.6 การดำเนินการของเกษตรกรรายย่อยในโครงการแต่ละรายไม่จำเป็นต้องบันทึกการอบรมสำหรับคนงาน แต่คนงานใดก็ตามที่ทำงานให้ภายในสวน ควรได้รับอบรมที่เพียงพอในงานที่ต้องปฏิบัติ

ก.4 หลักการที่ 4 เคารพสิทธิชุมชนและสิทธิมนุษยชน และส่งมอบผลประโยชน์

ก.4.1 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.1: ต้องเคารพสิทธิมนุษยชน และสิทธิของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน

ก.4.1.1 การปฏิบัติงานในทุกระดับรวมถึงผู้รับจ้างเหมา (เช่น ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย) ปฏิบัติตามหลักปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการดำเนินธุรกิจและสิทธิมนุษยชน (The United Nations Guiding Principles on Business and Human Rights) ซึ่งกล่าวว่า “ความรับผิดชอบขององค์กรธุรกิจในการเคารพสิทธิมนุษยชน อ้างถึงสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการยอมรับในระดับสากลเป็นที่เข้าใจอย่างน้อยที่สุด ตามที่แสดงไว้ในกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และหลักการที่เกี่ยวข้องกับสิทธิขั้นพื้นฐานที่กำหนดเป็นปฏิญญาว่าด้วยหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงานโดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศ”

ก.4.1.2 หลักปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการดำเนินธุรกิจและสิทธิมนุษยชนยังกล่าวถึงความรับผิดชอบขององค์กรธุรกิจในการเคารพสิทธิมนุษยชน ไม่ขึ้นกับความสามารถของรัฐ หรือความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามพันธะผูกพันด้านสิทธิมนุษยชนของรัฐ และอยู่เหนือการปฏิบัติตามกฎหมายและกฎระเบียบของประเทศที่คุ้มครองสิทธิมนุษยชน (ดู “ความรับผิดชอบขององค์กรธุรกิจในการเคารพสิทธิมนุษยชน” ในหลักปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการดำเนินธุรกิจและสิทธิมนุษยชน ประกอบ)

ก.4.1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะจัดทำแนวปฏิบัติเพิ่มเติม เพื่อระบุ ป้องกัน บรรเทา และจัดการประเด็นและผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชน

ก.4.1.4 แนวปฏิบัติตามข้อ ก.4.1.3 จะระบุประเด็นที่เกี่ยวข้องด้านสิทธิมนุษยชนให้กับผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด

ก.4.1.5 รายละเอียดเกี่ยวกับข้อกำหนดในการปกป้องสิทธิของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน รวมถึงผู้ร้องเรียน ผู้แจ้งเบาะแส และผู้เป็นกระบอกเสียงของชุมชน ได้กำหนดไว้ใน “นโยบายว่าด้วยการคุ้มครองผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ผู้แจ้งเบาะแส ผู้ร้องเรียน และผู้เป็นกระบอกเสียงของชุมชน”

ก.4.2 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.2: มีระบบการจัดการข้อร้องเรียนหรือร้องทุกข์ ที่ได้ตกลงร่วมกันและจัดทำเป็นเอกสาร มีการนำไปปฏิบัติ และยอมรับโดยทุกฝ่ายที่ได้รับผลกระทบ

ก.4.2.1 กลไกการแก้ไขข้อขัดแย้งควรจัดทำขึ้นเป็นข้อตกลงที่เปิดเผยและเป็นฉันทามติกับกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบที่เกี่ยวข้อง

ก.4.2.2 การร้องเรียนควรได้รับการจัดการโดยใช้กลไกต่าง ๆ เช่น คณะกรรมการการปรึกษาหารือร่วม (Joint Consultative Committees; JCC) โดยมีตัวแทนของทุกเพศตามความจำเป็น และหากเกี่ยวข้องควรมีตัวแทนของคนงานต่างด้าวด้วย สำหรับข้อร้องทุกข์อาจเป็นประเด็นภายใน (พนักงาน) หรือประเด็นภายนอกก็ได้

ก.4.2.3 สำหรับเกษตรกรรายย่อยอิสระให้อ้างอิง มกษ. 5913 มาตรฐานสินค้าเกษตร เรื่อง หลักการผลิตปาล์มน้ำมันอย่างยั่งยืนสำหรับเกษตรกรรายย่อยอิสระ

ก.4.2.4 กรณีไม่สามารถหาข้อยุติที่ยอมรับร่วมกันได้ สามารถส่งข้อร้องเรียนหรือร้องทุกข์ไปยังหน่วยงานภาครัฐระดับจังหวัดที่เกี่ยวข้อง

ก.4.2.5 ให้อ้างอิงถึงข้อบทที่เป็นประโยชน์สำหรับแนวปฏิบัติ เช่น เอกสารที่คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Human Rights Commission; UNHRC) ได้เห็นชอบแล้ว

ก.4.3 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.3: มีส่วนช่วยในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนตามที่ชุมชนท้องถิ่นเห็นชอบ

ก.4.3.1 การมีส่วนช่วยในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนควรขึ้นอยู่กับผลของการประชุมปรึกษาหารือกับชุมชนท้องถิ่น และควรมีผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ สังคม หรือสิ่งแวดล้อมในระยะยาว การประชุมปรึกษาหารือควรตั้งอยู่บนหลักการของความโปร่งใส การเปิดกว้าง และการมีส่วนร่วม และควรสนับสนุนให้ชุมชน ระบุลำดับความสำคัญและความต้องการของตนเอง รวมถึงความต้องการที่แตกต่างกันของผู้ชาย ผู้หญิง และชนกลุ่มน้อยหรือกลุ่มที่มีความเปราะบาง

ก.4.3.2 ผู้ขอการรับรองอาจแสวงหาความร่วมมือจากองค์กรพัฒนาเอกชน (Non-Governmental Organisations; NGO) และองค์กรภาคประชาสังคม (Civil Society Organisations; CSOs) เพื่อระบุประเด็นปัญหาสำคัญทางสิ่งแวดล้อมและสังคมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ในชุมชน และพัฒนาปรับปรุงและดำเนินการแก้ไขปัญหาโดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

ก.4.3.3 ตัวอย่างของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน:

1) การขจัดความยากจน
2) สุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี
3) การศึกษาที่มีคุณภาพ
4) น้ำสะอาดและการสุขาภิบาล
5) การอนุรักษ์หรือฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ
6) ความเท่าเทียมทางเพศ
7) สนับสนุน ปรับปรุง รักษาความมั่นคงด้านอาหารและความมั่นคงด้านน้ำ

ก.4.3.4 กรณีที่ผู้สมัครงานมีคุณสมบัติเท่าเทียมกัน ควรให้โอกาสแก่สมาชิกของชุมชนท้องถิ่นก่อนเป็นลำดับแรกเสมอ การเลือกปฏิบัติในเชิงบวกนี้ไม่ถือว่าขัดแย้งกับเกณฑ์กำหนดข้อ 4.6.1

ก.4.4 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.4: การใช้ที่ดินเพื่อการปลูกปาล์มน้ำมันต้องไม่ทำให้สิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดินรายอื่น ๆ ลดลง โดยผ่านกระบวนการ FPIC

ก.4.4.1 ตัวชี้วัดทั้งหมดของเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.4 จะใช้กับการดำเนินการในปัจจุบัน ยกเว้นสวนที่มีการปลูกมานานแล้ว ซึ่งอาจไม่มีการบันทึกข้อมูลย้อนหลังไปถึงช่วงการตัดสินใจปลูกโดยเฉพาะสำหรับความสอดคล้องกับตัวชี้วัดข้อ 4.4.4.2 และข้อ 4.4.4.3

ก.4.4.2 กรณีที่มีสิทธิในที่ดินตามกฎหมายหรือสิทธิตามจารีตประเพณี ผู้ขอการรับรองควรแสดงให้เห็นว่าสิทธิเหล่านี้เป็นที่เข้าใจและไม่ถูกคุกคามหรือลดลง ข้อกำหนดนี้ควรนำไปพิจารณาร่วมกับเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.5 ข้อ 4.4.6 และข้อ 4.4.7 ในกรณีที่สิทธิตามจารีตประเพณีเกี่ยวกับพื้นที่ไม่ชัดเจน ผู้ที่ได้รับผลกระทบ (รวมถึงชุมชนข้างเคียง และหน่วยงานท้องถิ่น) ควรมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนที่

ก.4.4.3 เกณฑ์กำหนดนี้ยอมให้สำหรับข้อตกลงที่ผ่านการเจรจาแล้ว เพื่อชดเชยให้กับผู้ใช้รายอื่น ๆ เกี่ยวกับผลประโยชน์ ที่สูญเสียไปหรือการสละสิทธิในที่ดิน ข้อตกลงที่ผ่านการเจรจาแล้วไม่ควรเป็นการขู่บังคับ และควรเป็นไปด้วยความสมัครใจทั้งก่อนที่จะดำเนินการลงทุนใหม่หรือปฏิบัติการใด ๆ และอยู่บนพื้นฐานของการแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดอย่างเปิดเผย การเป็นตัวแทนของชุมชนควรมีความโปร่งใส และมีการสื่อสารอย่างเปิดเผยกับสมาชิกของชุมชนอื่น

ก.4.4.4 ความตกลงทางกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอาจรวมถึง:

1) ข้อตกลงที่ผ่านการเจรจาเกี่ยวกับการแบ่งปันผลประโยชน์
2) ข้อตกลงร่วมทุน
3) การเป็นตัวแทนทางกฎหมายในคณะผู้บริหาร
4) ข้อจำกัดก่อนการใช้ที่ดิน
5) ข้อตกลงการจัดการร่วม
6) สัญญากับเกษตรกรรายย่อย
7) ข้อตกลงการเช่าและสิทธิการเช่าซื้อ
8) การจ่ายค่าลิขสิทธิ์และเงื่อนไขการได้มาซึ่งที่ดิน
9) การอนุญาตสำหรับการครอบครองที่ดินของชุมชน
10) สิทธิ์การใช้งานและการเข้าถึง

ก.4.5 เกณฑ์กำหนด: ไม่มีการปลูกใหม่ในที่ดินของคนท้องถิ่นที่มีสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน หากไม่ได้รับการยินยอมตามกระบวนการ FPIC ทั้งนี้ ต้องจัดทำเป็นระบบที่เป็นเอกสารให้คนท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ สามารถแสดงความคิดเห็นผ่านสถาบันที่เป็นตัวแทนของตนเองได้

ก.4.5.1 ผู้ขอการรับรองที่ปฏิบัติตามมาตรฐานสินค้าเกษตรนี้จะแสดงถึงความมุ่งมั่นในการสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (The United Nations Sustainable Development Goals; SDG) โดยเฉพาะเป้าหมายที่ 2 ขจัดความหิวโหย เป้าหมายที่ 6 น้ำสะอาดและการสุขาภิบาล และเป้าหมายที่ 15 ระบบนิเวศบนบก

ก.4.5.2 ผู้ขอการรับรองควรสนับสนุนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ และกิจกรรมทางธุรกิจใด ๆ ที่ไม่ขัดแย้งกับยุทธศาสตร์ชาติ

ก.4.5.3 ผู้ขอการรับรองควรยอมรับการประเมินความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติระดับประเทศหรือระหว่างประเทศ กลยุทธ์และแผนที่ในแผนการจัดการหรือกลยุทธ์สำหรับพื้นที่ที่มีการจัดการ นอกจากนี้ผู้ขอการรับรองควรแจ้งผู้จัดหา FFB และชุมชนในพื้นที่ที่อาจมีความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติ และให้การสนับสนุนกรณีที่เกิดภัยพิบัติรุนแรงทางธรรมชาติและภัยพิบัติที่มนุษย์ก่อขึ้น

ก.4.5.4 กิจกรรมนี้ควรผนวกรวมเข้ากับการประเมิน SEIA ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.4

ก.4.5.5 ผู้ขอการรับรองกับชุมชนท้องถิ่นควรหารือและตกลงกันภายในกระบวน FPIC เกี่ยวกับมาตรการต่าง ๆ เพื่อสร้างความสมดุลผลกระทบเชิงลบที่อาจเกิดขึ้นกับความมั่นคงด้านอาหารและน้ำสำหรับชุมชนท้องถิ่น ทั้งนี้ ให้จัดทำเอกสารมาตรการเหล่านี้และข้อเสนอการนำไปใช้ตามลักษณะการใช้งาน (มาตรการอะไร ดำเนินการอย่างไร ระยะเวลาที่ใช้ ผู้รับคือใคร ภัยคุกคาม และโอกาสของการนำไปปฏิบัติ) ให้ถือว่าเอกสารดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนการจัดการทรัพยากร

ก.4.5.6 กรณีการดำเนินงานตามแผนทำให้เกิดผลกระทบเชิงลบต่อการมีอย่างเพียงพอ การเข้าถึง คุณภาพ และความมีเสถียรภาพของอาหารและน้ำ ควรจะมีการตกลงกันในมาตรการการบรรเทาผลกระทบและการบรรเทาทุกข์

ก.4.5.7 กรณีที่มีชุมชนที่ย้ายถิ่นฐานใหม่ตามกระบวนการ FPIC ผู้ขอการรับรองควรติดตามสถานการณ์ความมั่นคงด้านอาหารและน้ำผ่านกระบวนการคัดกรอง และกรณีตัวอย่างเช่น ผ่านการเจรจากันอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มั่นใจถึงความมั่นคงด้านอาหารและน้ำของท้องถิ่น

ก.4.5.8 ควรพิจารณาถึงพลวัตของประชากรในชุมชน โดยทบทวนชุดของมาตรการต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ (เช่น เสนอให้ทบทวนทุก 2 ปี) เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงด้านความต้องการ และขีดความสามารถและทรัพยากรที่มีอยู่

ก.4.5.9 ผู้ขอการรับรองไม่ควรจำกัดการเข้าถึงตลาดสำหรับชุมชนท้องถิ่นจากการดำเนินงานของผู้ขอการรับรอง

ก.4.5.10 ผู้ขอการรับรองควรประเมินแหล่งกักเก็บน้ำเพื่อระบุความเสี่ยงหลักของปริมาณและคุณภาพของน้ำหรือระบุปัญหาที่ต้องเผชิญร่วมกัน (ดูนิยามข้อ 2.39 HCV - 4 ประกอบ) ผู้ขอการรับรองควรตรวจติดตามผลกระทบของการดำเนินงานต่อปริมาณและคุณภาพของน้ำอย่างสม่ำเสมอ

ก.4.5.11 กรณีที่พื้นที่ปลูกใหม่เป็นที่ยอมรับแล้ว แผนการจัดการและการดำเนินงานควรรักษาสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาให้คงอยู่

ก.4.5.12 ข้อตกลงกับกลุ่มชาติพันธุ์ ชุมชนท้องถิ่น และผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ควรจัดทำโดยปราศจากการบีบบังคับหรือการใช้อิทธิพล (ดูเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.4 ประกอบ) ทั้งนี้ ผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องให้รวมถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ปลูกใหม่

ก.4.5.13 สิทธิตามจารีตประเพณีและสิทธิของผู้ใช้ที่ดินจะแสดงให้เห็นได้โดยผ่านการทำแผนที่อย่างมีส่วนร่วมของผู้ใช้ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ FPIC

ก.4.5.14 กระบวนการ FPIC เป็นหลักปฏิบัติและควรนำไปใช้กับผู้ที่เกี่ยวข้องตลอดห่วงโซ่อุปทาน

ก.4.6 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.6: การเจรจาที่เกี่ยวกับการชดเชยต่อการเสียสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ที่ดิน ต้องมีระบบการบันทึกที่เป็นเอกสาร และให้กลุ่มชาติพันธุ์ ชุมชนท้องถิ่น และผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ สามารถแสดงความคิดเห็นผ่านตัวแทนของตนเองได้

ก.4.6.1 กรณีที่มีความขัดแย้งเกี่ยวกับเงื่อนไขการใช้ที่ดินตามเอกสารสิทธิที่ดิน ผู้ขอการรับรองควรแสดงหลักฐานว่ามีการดำเนินการที่จำเป็นเพื่อแก้ไขความขัดแย้งกับผู้ที่เกี่ยวข้อง

ก.4.6.2 จัดให้มีกลไกการยุติข้อขัดแย้ง (ดูเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.2 และข้อ 4.4.6 ประกอบ)

ก.4.6.3 หากการดำเนินงานไปทับซ้อนสิทธิของผู้อื่น ผู้ขอการรับรองควรแก้ไขประเด็นข้อขัดแย้งกับหน่วยงานรับผิดชอบที่เหมาะสม โดยให้สอดคล้องตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.2 และข้อ 4.4.6

ก.5 หลักการที่ 5 สนับสนุนการเข้าร่วมของเกษตรกรรายย่อย

ก.5.1 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.5.1: ดำเนินธุรกิจที่เป็นธรรมและโปร่งใสกับเกษตรกรรายย่อยและธุรกิจอื่น ๆ ในท้องถิ่น

ก.5.1.1 โดยทั่วไปราคาที่เป็นธรรมสำหรับ FFB จะเท่ากับหรือสูงกว่าราคาที่กำหนดโดยภาครัฐหรือราคาแนะนำของภาครัฐ กรณีที่ปฏิบัติไม่ได้ราคา FFB ที่ควรจะเป็นอาจพิจารณาจากราคาปัจจัยการผลิต ดังนี้

1) ค่าใช้จ่ายการผลิตที่เกิดขึ้นของเกษตรกรรายย่อย เช่น ปุ๋ย เมล็ดพันธุ์ วัตถุอันตรายทางการเกษตร การขนส่ง FFB การอนุญาตใช้ที่ดิน ค่าธรรมเนียมภาษีที่ดิน การเตรียมที่ดิน ค่าแรงงาน และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิต FFB

2) ค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นจากความเสี่ยงภัยด้านสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิอากาศที่ไม่คาดคิด และไม่สามารถคาดการณ์ได้ รวมถึงการเกิดศัตรูพืชชนิดใหม่ที่ยังไม่มีแนวทางการป้องกันกำจัด ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หรือสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงรุนแรง

ก.5.1.2 ผู้ขอการรับรองที่ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการกลุ่มสำหรับกลุ่มที่ได้รับการรับรองแบบกลุ่มควรนำข้อ ก.5.1.1 มาใช้ด้วย

ก.5.1.3 การทำธุรกรรมกับเกษตรกรรายย่อยควรพิจารณาประเด็นต่าง ๆ เช่น บทบาทของพ่อค้าคนกลาง (ผู้ประกอบการลานเททะลายปาล์มน้ำมัน) การขนส่งและการเก็บรักษา FFB คุณภาพ และการแบ่งชั้นคุณภาพ ความต้องการนำธาตุอาหารกลับมาใช้ใหม่สำหรับ FFB (ดูเกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.5 ประกอบ) กรณีที่ไม่สามารถนำทะลายปาล์มเปล่าคืนให้กับเกษตรกรรายย่อยมาแปรใช้ใหม่ได้ การชดเชยมูลค่าของธาตุอาหารที่นำออกจากพื้นที่สวนสามารถทำได้โดยผนวกกับราคา FFB

ก.5.1.4 เกษตรกรรายย่อยควรเข้าถึงขั้นตอนการร้องทุกข์ตามเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.2 หากพิจารณาว่าไม่ได้รับราคา FFB ที่เป็นธรรม ไม่ว่าพ่อค้าคนกลางจะมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ก็ได้

ก.5.1.5 หากผู้ขอการรับรองต้องการให้เกษตรกรรายย่อยเปลี่ยนแปลงวิธีปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานสินค้าเกษตรนี้ ควรพิจารณาถึงต้นทุนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวและความเป็นไปได้ในการจ่ายเงินล่วงหน้าสำหรับ FFB ให้แก่เกษตรกรด้วย

ก.5.2 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.5.2: สนับสนุนการดำรงชีวิตที่ดีขึ้นของเกษตรกรรายย่อย และการเข้าร่วมในห่วงโซ่คุณค่าน้ำมันปาล์มที่ยั่งยืน

ก.5.2.1 การปรึกษาหารืออาจรวมถึงลานเททะลายปาล์มน้ำมันหรือกลุ่มอื่น ๆ เช่น องค์กรตัวแทน (ถ้ามี)

ก.5.2.2 แผนงานสนับสนุนการดำรงชีวิตที่ดีสำหรับเกษตรกรรายย่อยในโครงการจะขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ที่มีอยู่อย่างยาวนาน

ก.5.2.3 เมื่อผู้ขอการรับรองประเมินถึงสิทธิการขอความสนับสนุนของเกษตรกรรายย่อยอิสระสามารถนำปัจจัยดังต่อไปนี้มาอธิบายและทำความเข้าใจให้กับเกษตรกรรายย่อยอิสระ:

1) คาดว่าจะส่ง FFB ให้แก่โรงงานสกัดน้ำมันปาล์มได้อย่างต่อเนื่อง
2) ความพร้อมของเกษตรกรรายย่อยในการดำเนินการตามโปรแกรมการปรับปรุงการดำรงชีวิตให้ดีขึ้น

ก.5.2.4 องค์ประกอบเฉพาะในการรับรองตามมาตรฐานสินค้าเกษตรนี้อาจรวมถึง:

1) การอบรมแผนด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย
2) กระบวนการ FPIC
3) พื้นที่ HCV

ก.5.2.5 การให้บริการสนับสนุน อาจรวมถึงสหกรณ์ ตัวแทน ลานเททะลายปาล์มน้ำมัน และองค์กรตัวแทน

ก.6 หลักการที่ 6 เคารพสิทธิและเงื่อนไขการทำงานของคนงาน

ก.6.1 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.6.1: ห้ามการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบ

ก.6.1.1 การไม่เลือกปฏิบัติต้องใช้กับพนักงานทุกคน ไม่ว่าสถานะของสัญญาจะเป็นอย่างไร

ก.6.1.2 ตัวอย่างการปฏิบัติที่เป็นไปตามมาตรฐานสินค้าเกษตรนี้ คือ การมีระบบเอกสารที่เหมาะสม (เช่น ประกาศรับสมัครงาน รายละเอียดของตำแหน่ง การประเมินผลงาน) และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กับผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง เช่น กลุ่มที่ได้รับผลกระทบซึ่งอาจรวมถึง สตรี ชุมชนท้องถิ่น แรงงานต่างชาติ แรงงานย้ายถิ่น และอื่น ๆ

ก.6.1.3 ไม่ควรนำเงื่อนไขด้านภาวะสุขภาพมาใช้ด้วยลักษณะที่เป็นการเลือกปฏิบัติ

ก.6.1.4 ใช้ขั้นตอนการดำเนินการการร้องทุกข์ที่มีรายละเอียดอยู่ในเกณฑ์กำหนดข้อ 4.4.2 มาปฏิบัติ

ก.6.1.5 การเลือกปฏิบัติเชิงสร้างสรรค์ในการจ้างงานและให้ผลประโยชน์กับชุมชนเป็นการเฉพาะเป็นสิ่งที่ยอมรับว่าได้เป็นส่วนหนึ่งของผลการเจรจาที่ได้ตกลงกันไว้แล้ว

ก.6.1.6 ตัวอย่างหลักฐานสำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.6.1.2 อาจรวมถึงสัญญาระหว่างนายจ้างกับหน่วยงานตัวแทน สัญญาระหว่างคนงานกับหน่วยงานตัวแทน นโยบายที่ชัดเจนของบริษัทและขั้นตอนการดำเนินการการสมัครงาน การยืนยันจากพนักงานและหน่วยงานตัวแทนว่าไม่มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการสมัครงาน

ก.6.1.7 แรงงานต่างชาติและแรงงานย้ายถิ่นไม่ควรจ่ายค่าธรรมเนียมใด ๆ ที่คนงานท้องถิ่นไม่ต้องจ่าย เว้นแต่ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้ ไม่ควรคัดเลือกคนงานเข้าทำงานบนพื้นฐานของความสามารถในการจ่ายค่าธรรมเนียม

ก.6.2 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.6.2: ค่าจ้างและเงื่อนไขการจ้างงานของพนักงาน คนงาน และคนงานจ้างเหมาอย่างน้อยต้องเป็นไปตามอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามที่คณะกรรมการค่าจ้างกำหนดภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นค่าจ้างที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการดำรงชีวิต

ก.6.2.1 ตามวิธีของ Global Living Wage Coalition (GLWC) องค์ประกอบในการคำนวณมาตรฐานการดำรงชีวิตที่เหมาะสมควรรวมถึง อาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย การศึกษา การดูแลสุขภาพ การเดินทาง เสื้อผ้า และความต้องการที่จำเป็นอื่น ๆ (องค์ประกอบที่ไม่ใช่อาหารและไม่ใช่ที่อยู่อาศัย) รวมถึงผลกระทบที่คาดไม่ถึง

ก.6.2.2 กรณีที่ประเทศมีมาตรฐานอัตรา DLW ควรนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการจ้าง

ก.6.2.3 กรณีอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันมีการจัดทำเกณฑ์เทียบเคียงสำหรับอัตรา DLW เกณฑ์นี้สามารถนำมาใช้อ้างอิงได้หากได้พิจารณาตามนิยาม DLW หรือที่เทียบเท่า

ก.6.2.4 กรณีที่ประเทศไม่มีการจัดทำมาตรฐาน DLW ควรนำ RSPO Guidance for Implementing a Decent Living Wage มาประกอบการพิจารณา

ก.6.2.5 มีนโยบายที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่แสดงถึงความมุ่งมั่นในการจ่ายค่าจ้างตามอัตรา DLW

ก.6.2.6 แผนการดำเนินงานควรมีเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง และมีกระบวนการเป็นขั้นตอนในการดำเนินงาน รวมถึงสิ่งต่อไปนี้

1) มีการประเมินเพื่อพิจารณาการกำหนดอัตราค่าจ้างและสวัสดิการสำหรับคนงาน
2) มีความก้าวหน้าในการดำเนินการเกี่ยวกับค่าจ้างขั้นต่ำเพื่อดำรงชีวิตในแต่ละปี
3) กรณีที่ข้อตกลงระหว่างฝ่ายลูกจ้างกับฝ่ายนายจ้างเกี่ยวกับการกำหนดค่าจ้าง มีการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ (บนพื้นฐานที่เทียบเท่ากับตระกร้าสินค้า (basket of goods)) ควรนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการจ่ายค่าจ้างเพื่อดำรงชีวิตอย่างค่อยเป็นค่อยไป

4) ผู้ขอการรับรองอาจเลือกการจ่ายค่าจ้างขั้นต่ำในการดำรงชีวิตเฉพาะหน่วยที่เป็นโครงการนำร่อง แล้วจึงนำผลมาประเมินและปรับให้เหมาะสมก่อนนำไปขยายผลในหน่วยอื่น ๆ ต่อไป

ก.6.2.7 นายจ้างสามารถให้สวัสดิการที่ดีขึ้นเพื่อเพิ่มมาตรฐานความเป็นอยู่ของคนงานตามที่ได้ตกลงกับสหภาพแรงงาน ตัวแทนแรงงาน โดยไม่มีเกิดผลกระทบกับการจ่ายค่าจ้าง

ก.6.3 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.6.3: เคารพสิทธิของพนักงานทั้งหมดในการจัดตั้งและเข้าร่วมสหภาพแรงงานที่พนักงานเลือกเองเพื่อการเจรจาต่อรอง กรณีสิทธิและเสรีภาพขององค์กรและการเจรจาต่อรองร่วมกัน ถูกจำกัดโดยกฎหมาย นายจ้างต้องอำนวยความสะดวกให้เกิดการรวมตัวที่เป็นเอกเทศและอิสระ และมีการเจรจาต่อรองสำหรับพนักงานทุกคน

ก.6.3.1 สิทธิของพนักงานและคนงาน รวมถึงคนงานต่างด้าว คนงานย้ายถิ่นฐาน และคนงานจ้างเหมาในการจัดตั้งสมาคม และการร่วมกันต่อรองกับผู้ขอการรับรอง ควรได้รับการยอมรับตามอนุสัญญาว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการรวมตัวกัน ค.ศ. 1948 (ฉบับที่ 87) (Freedom of Association and Protection of the Rights to Organise Convention, 1948 (No. 87)) อนุสัญญาว่าด้วยการปฏิบัติตามหลักการแห่งสิทธิในการรวมตัวกันและการเจรจาต่อรองร่วม ค.ศ. 1949 (ฉบับที่ 98) (Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98))

ก.6.3.2 ควรสนับสนุนการร่วมเจรจาต่อรองให้รวมข้อกำหนดและเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับสิทธิคนงาน และยังให้รวมถึงสิทธิของคนงานและครอบครัวในการเข้าถึงการดูแลสุขภาพ การศึกษา อาหารที่มีคุณค่า อุปกรณ์ความปลอดภัย อุปกรณ์การป้องกัน พลังงาน และอาจรวมถึงกลไกการร้องทุกข์และการเยียวยาที่ชัดเจน

ก.6.3.3 ควรสนับสนุนแรงงานต่างชาติให้เข้าร่วมสหภาพแรงงาน กรณีที่สิทธิเสรีภาพในการเข้าร่วมสมาคมและการร่วมเจรจาต่อรองถูกจำกัดภายใต้กฎหมาย ผู้ขอการรับรองควรจัดทำถ้อยแถลง เพื่ออำนวยความสะดวกในลักษณะเป็นมาตรการคู่ขนานสำหรับการเป็นสมาคมที่มีอิสระและเสรีภาพและการเจรจาต่อรองสำหรับบุคลากรเหล่านั้น

ก.6.4 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.6.4: ไม่จ้างเด็กหรือเอาเปรียบเด็ก

ก.6.4.1 ผู้ขอการรับรองควรกำหนดอายุขั้นต่ำของคนงานและชั่วโมงทำงานอย่างชัดเจน เฉพาะคนงานที่มีการศึกษาผ่านเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ (มัธยมศึกษาปีที่ 3) หรือผู้ที่มีอายุอย่างน้อย 15 ปี เท่านั้นที่อาจได้รับการว่าจ้าง อายุขั้นต่ำของคนงานจะต้องไม่น้อยกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กรณีการจ้างให้ทำงานที่เป็นอันตรายไม่ควรมีอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำที่ให้จ้างงานได้ ค.ศ. 1973 (ฉบับที่ 138) (Minimum Age Convention, 1973 (No. 138))

ก.6.4.2 กรณีการทำสวนแบบครัวเรือนเกษตร เมื่อสวนได้ทำสัญญาหรือทำธุรกิจกับบุคคลอื่น ห้ามใช้แรงงานเด็ก ทั้งนี้ เด็กสามารถทำงานในสวนของครอบครัวได้ เมื่อการทำงานในสวนนั้นเป็นไปเพื่อการใช้ในครัวเรือนเท่านั้น

ก.6.4.3 แรงงานเด็กไม่ใช่ที่ถูกบังคับโดยนายจ้างเท่านั้น แต่รวมถึงเด็ก ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานโดยบุคคลที่สามเพื่อใช้แรงงานเด็ก ซึ่งทำให้เด็กได้รับความทุกข์ทรมานจากผลที่ตามมา

ก.6.4.4 มีเอกสารยืนยันอายุรวมถึงเอกสารแสดงตัวตนที่มีรูปถ่ายที่ออกให้โดยหน่วยงานราชการ (ถ้ามี) เช่น บัตรประจำตัวประชาชน บัตรประจำตัวคนซึ่งไม่มีสัญชาติไทย

ก.6.4.5 ตัวอย่างการแก้ไขเมื่อพบการใช้แรงงานเด็ก:

1) มีขั้นตอนการดำเนินการช่วยเหลือคนงานที่มีอายุไม่ถึงเกณฑ์ที่พบว่ากำลังทำงาน
2) ต้องนำเด็กออกจากสถานที่ทำงาน
3) แจ้งบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง
4) ตรวจสุขภาพเด็กเพื่อประเมินสุขภาพกายและสุขภาพจิต
5) ผู้ขอการรับรองต้องมั่นใจว่าเด็กได้กลับเข้าโรงเรียน

ก.6.5 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.6.5: ไม่มีการคุกคาม ก่อกวน สร้างความรำคาญ หรือการล่วงละเมิดใด ๆ ในสถานที่ปฏิบัติงาน และมีการคุ้มครองสิทธิการเจริญพันธุ์

ก.6.5.1 มีนโยบายที่ชัดเจนที่จัดทำขึ้นจากการปรึกษาหารือกับพนักงาน คนงาน คนงานจ้างเหมา และผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ และควรเปิดเผยนโยบายดังกล่าวต่อสาธารณะ ควรตรวจติดตามความก้าวหน้าในการปฏิบัติตามนโยบายอย่างสม่ำเสมอ และบันทึกผลจากการตรวจติดตามกิจกรรมต่าง ๆ

ก.6.5.2 นโยบายควรรวมถึงการให้การศึกษาแก่สตรี และการสร้างจิตสำนึกของแรงงาน นโยบายดังกล่าวควรมีแผนงานที่จัดทำขึ้นเป็นประเด็นเฉพาะที่ประสบโดยสตรี เช่น ความรุนแรง และการคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงาน การจัดตั้งคณะกรรมการควรประกอบด้วยผู้แทนจากทุกสาขางาน และคณะกรรมการควรพิจารณาประเด็นต่าง ๆ เช่น การอบรมเรื่องสิทธิของสตรี การให้คำปรึกษาแก่สตรีที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรง ผู้ขอการรับรองต้องจัดให้มีสถานที่ดูแลเด็ก การอนุญาตให้สตรีให้นมบุตรเป็นเวลา 9 เดือนก่อนกลับมาทำงานที่เกี่ยวข้องกับวัตถุอันตรายทางการเกษตร และจัดให้มีช่วงเวลาพักเฉพาะสำหรับสตรีเพื่อให้นมบุตรได้เต็มที่

ก.6.5.3 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.6.5.3 คณะกรรมการว่าด้วยเพศสภาพสามารถช่วยในการประเมินความต้องการได้

ก.6.5.4 ควรจัดให้มีพื้นที่ที่เพียงพอและอนุญาตให้มารดาที่มีบุตรอายุ 24 เดือนหรือน้อยกว่า ได้หยุดพักเพื่อให้นมบุตร โดยไม่หักค่าจ้าง และควรจัดให้มีพื้นที่สำหรับให้นมบุตรหรือปั๊มนมและเก็บรักษาน้ำนมที่เป็นส่วนตัว

ก.6.6 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.6.6: ไม่มีการใช้แรงงานในลักษณะการบังคับหรือการค้ามนุษย์ด้านแรงงาน

ก.6.6.1 แรงงานย้ายถิ่นควรถูกต้องตามกฎหมาย และจัดทำข้อตกลงการจ้างงานให้เป็นไปตามข้อกำหนดการเข้าเมืองสำหรับแรงงานต่างชาติและมาตรฐานระหว่างประเทศ การหักค่าจ้างใด ๆ ไม่ควรกระทบต่อ DLW

ก.6.6.2 คนงานอาจต้องการให้ผู้บริหารเป็นผู้เก็บหนังสือเดินทางหรือเอกสารระบุตัวตนโดยสมัครใจเพื่อวัตถุประสงค์ของการเก็บรักษาอย่างปลอดภัย ในกรณีดังกล่าวควรคืนเอกสารให้คนงานตามที่ร้องขอ ควรมีหลักฐานการสอบทานธุรกิจว่ามีการนำวิธีการนี้ไปปฏิบัติกับคนงานจ้างเหมาและผู้จัดหาทุกราย

ก.6.6.3 การเปลี่ยนสัญญาควรใช้แนวปฏิบัติของพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ก.6.6.4 คนงานควรเข้าสู่การจ้างงานด้วยความสมัครใจและเป็นอิสระ ปราศจากการข่มขู่โดยการลงโทษ และควรมีอิสระในการยกเลิกการจ้างโดยปราศจากการลงโทษหากมีการแจ้งล่วงหน้าอย่างมีเหตุผลหรือเป็นไปตามข้อตกลง

หมายเหตุ อ้างอิงตามอนุสัญญาว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. 1930 (ฉบับที่ 29) (Forced Labour Convention, 1930 (No. 29)); พิธีสารส่วนเสริมอนุสัญญาว่าแรงงานบังคับ ค.ศ. 1930 (ฉบับที่ 29) (Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930 (No. 29)); อนุสัญญาว่าด้วยการยกเลิก

แรงงานบังคับ ค.ศ. 1957 (ฉบับที่ 105) (Abolition of Forced Labour Convention, 1957 (No. 105)); ข้อแนะนำว่าด้วยแรงงานบังคับ (มาตรการเสริม) ค.ศ. 2014 (ฉบับที่ 203) (Forced Labour Recommendation, 2014 (No. 203))

ก.6.6.5 นโยบายแรงงานเฉพาะ ควรรวมถึง:

1) ถ้อยแถลงเกี่ยวกับการไม่เลือกปฏิบัติ
2) ไม่มีการสับเปลี่ยนสัญญา
3) โครงการปฐมนิเทศเมื่อเดินทางมาถึง โดยเน้นพิเศษด้านภาษา ความปลอดภัย กฎหมายแรงงาน เขตกรรม (การทำงานในสวนปาล์มน้ำมัน) เป็นต้น
4) การจัดให้มีที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือกรณีที่ไม่มีกฎหมาย ควรปฏิบัติตามข้อแนะนำว่าด้วยที่พักอาศัยแรงงาน ค.ศ. 1961 (ฉบับที่ 115) (Workers' Housing Recommendation, 1961 (No. 115))
5) ค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับการรับสมัครและการจ้างแรงงานย้ายถิ่น

ก.7 หลักการที่ 7 ปกป้อง อนุรักษ์ และเสริมสร้างระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม

ก.7.1 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.1: ใช้เทคนิค IPM ที่เหมาะสมในการจัดการศัตรูพืช โรคพืช วัชพืช และชนิดพันธุ์ต่างถิ่นที่รุกรานเข้ามาอย่างมีประสิทธิภาพ

ก.7.1.1 ผู้ขอการรับรองควรใช้เทคนิค IPM ร่วมกับวิธีการทางเขตกรรม ทางชีวภาพ ทางกล และทางกายภาพ เพื่อลดการใช้สารเคมีให้เหลือน้อยที่สุด หากเป็นไปได้ควรใช้ชนิดพันธุ์พื้นเมืองในการควบคุมทางชีวภาพ

ก.7.1.2 กรณีเฉพาะสำหรับการควบคุมศัตรูพืชและโรคพืชโดยใช้การเผาตามกฎระเบียบที่กำหนดควรมีหลักฐานการอนุมัติการควบคุมการเผาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อน

หมายเหตุ อ้างอิงตามแนวทางปฏิบัติการไม่ใช้ไฟเผาของอาเซียน พ.ศ. 2546 (Guidelines for the Implementation of the ASEAN Policy on Zero Burning; 2003) หรือแนวทางปฏิบัติที่เทียบเคียงได้หรือกฎระเบียบในภูมิภาคอื่น ๆ

ก.7.2 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.2: ใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรในลักษณะที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพคนงาน ครอบครัว ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม

ก.7.2.1 รายงานโครงการวิจัยของ Centre for Agriculture and Bioscience International (CABI) เรื่อง Integrated Weed Management Strategies for Oil Palm (2011) มีตัวอย่างการจัดการวัชพืชแบบผสมผสานเป็นทางเลือกสำหรับทดแทนการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร

ก.7.2.2 การตรวจติดตามความเป็นพิษของวัตถุอันตรายทางการเกษตรไม่ใช้กับเกษตรกรรายย่อยเนื่องจากปัญหาในความแม่นของการวัด

ก.7.2.3 การตัดสินใจเลือกใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรควรพิจารณาจากทางเลือกที่เป็นอันตรายน้อยกว่าและ IPM เหตุผลความจำเป็นของการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรดังกล่าวให้รวมอยู่ในรายงานสรุปที่เปิดเผยต่อสาธารณะ ควรมีมาตรการเพื่อหลีกเลี่ยงการพัฒนาความต้านทานของศัตรูพืชที่เกิดจากการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร เช่น การหมุนเวียนการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตรต่างชนิดกัน

ก.7.3 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.3: มีการลดของทิ้ง (reduced) การนำกลับมาแปรใช้ใหม่ (recycled) การนำกลับมาใช้ซ้ำ (re-used) และการกำจัดด้วยวิธีการที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

ก.7.3.1 แผนการบริหารจัดการและการกำจัดของทิ้ง ควรรวมถึงมาตรการดังนี้

1) การปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร และการนำของทิ้งที่มีศักยภาพกลับมาแปรใช้ใหม่เป็นธาตุอาหารหรือการแปรสภาพเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่ม เช่น อาหารสัตว์
2) การจัดการและกำจัดสารเคมีอันตรายและภาชนะบรรจุสารเคมีอย่างเหมาะสม ภาชนะบรรจุวัตถุอันตรายทางการเกษตรหรือภาชนะบรรจุสารเคมีที่ใช้หมดหรือไม่ใช้แล้วควรทำลายเพื่อป้องกันการนำกลับมาใช้หรือกำจัดด้วยวิธีที่ถูกต้องตามข้อกำหนดหรือข้อแนะนำของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ก.7.3.2 ผู้ขอการรับรองควรสนับสนุนให้มีการปรับปรุงการจัดการของทิ้งในพื้นที่ใกล้เคียงโดยรอบ

ก.7.3.3 กรณีที่ไม่มีทางเลือกสำหรับการรวบรวมของทิ้งที่ไม่มีพิษและไม่เป็นอันตรายโดยบริการขององค์กรส่วนท้องถิ่น การฝังกลบอาจเป็นทางเลือกสำหรับการกำจัด

ก.7.3.4 กรณีใช้วิธีฝังกลบควรปฏิบัติตามแนวทางที่เหมาะสม รวมถึง:

1) ใช้สำหรับของทิ้งชุมชนและของทิ้งจากครัวเรือนเท่านั้น โดยให้เป็นของทิ้งอนินทรีย์น้อยที่สุด
2) ตั้งอยู่ห่างจากแหล่งน้ำ ผู้คนและชุมชน และอยู่ภายนอกพื้นที่อนุรักษ์
3) มีการฝังกลบอย่างถูกต้องพร้อมทั้งมีการกำหนดขอบเขตและป้ายบอกที่ชัดเจนเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกรบกวน

ก.7.4 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.4: มีวิธีปฏิบัติเพื่อรักษาความอุดมสมบูรณ์ของดิน หรือหากเป็นไปได้ควรปรับปรุงดินให้มีความอุดมสมบูรณ์อยู่ในระดับที่ให้ผลผลิตต่อหน่วยที่เหมาะสมและยั่งยืน

ความอุดมสมบูรณ์ในระยะยาวขึ้นอยู่กับการบำรุงรักษาโครงสร้างดิน ปริมาณอินทรียวัตถุ สถานภาพของธาตุอาหาร และความสมบูรณ์ของจุลินทรีย์ในดิน ประสิทธิภาพของธาตุอาหารขึ้นกับอายุของสวนและสภาพดิน ทั้งนี้ การวางกลยุทธ์การนำธาตุอาหารกลับมาแปรใช้ใหม่ควรรวมถึงการใช้ชีวมวลเป็นผลพลอยได้หรือใช้ในการผลิตพลังงาน และควรผลักดันให้มีการใช้ปุ๋ยอนินทรีย์เท่าที่จำเป็นตามผลการวิเคราะห์ดินและใบพืช

ก.7.5 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.5: มีการปฏิบัติเพื่อลดและควบคุมการชะล้างพังทลายและความเสื่อมโทรมของดิน

ควรนำเทคนิคต่าง ๆ ในการลดการชะล้างพังทะลายของดินที่ปฏิบัติได้ผลดีมาใช้ตามความเหมาะสม เทคนิคเหล่านี้รวมวิธีปฏิบัติต่างๆ เช่น การจัดการคลุมดิน การนำชีวมวลกลับมาแปรใช้ใหม่ การจัดทำแนวระดับลดหลั่นเป็นขั้นบันไดและการฟื้นฟูตามธรรมชาติหรือการฟื้นฟูพื้นที่แทนการปลูกทดแทน

ก.7.6 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.6: นำข้อมูลการสำรวจดินและข้อมูลสภาพภูมิประเทศมาใช้ในการวางแผนที่ตั้งพื้นที่ปลูกใหม่ และนำมาประกอบในแผนงานและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ

ก.7.6.1 กิจกรรมตามข้อกำหนดนี้สามารถนำไปเชื่อมโยงกับการประเมิน SEIA (ดูเกณฑ์กำหนดข้อ 4.3.4 ประกอบ) แต่ไม่จำเป็นต้องดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญอิสระ

ก.7.6.2 แผนที่แสดงความเหมาะสมของดินหรือการสำรวจดินควรมีความเหมาะสมตามขนาดของการดำเนินงาน และควรรวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับชนิดของดิน ภูมิประเทศ อุทกวิทยา ความลึกของรากปาล์มน้ำมัน ความชื้นในดิน สภาพการมีก้อนหินปน (stoniness) และความอุดมสมบูรณ์ เพื่อให้มั่นใจถึงความยั่งยืนในระยะยาวของการพัฒนา

ก.7.6.3 ควรบ่งชี้ดินที่ต้องมีการปฏิบัติที่เหมาะสมเฉพาะ (ดูเกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.6 และข้อ 4.7.7 ประกอบ) ข้อมูลนี้ควรนำไปใช้เพื่อวางแผนโครงการปลูกปาล์มน้ำมันและอื่น ๆ

ก.7.6.4 ควรวางแผนมาตรการเพื่อลดการพังทลายของดิน โดยการใช้เครื่องจักรหนักอย่างเหมาะสม การจัดทำแนวระดับลดหลั่นเป็นขั้นบันไดบนพื้นที่ที่มีความลาดชัน การสร้างถนนที่เหมาะสม การสร้างสิ่งคลุมดินที่รวดเร็ว การป้องกันพื้นที่ริมฝั่งน้ำ เป็นต้น

ก.7.6.5 พื้นที่ที่อยู่ภายในอาณาเขตสวนปาล์มน้ำมันที่พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เหมาะสมสำหรับการปลูกในระยะยาวควรนำเข้ามาประกอบในแผนต่าง ๆ และรวมอยู่ในการดำเนินการเพื่ออนุรักษ์หรือฟื้นฟูตามความเหมาะสม (ดูเกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.6 และข้อ 4.7.7 ประกอบ)

ก.7.6.6 การประเมินความเหมาะสมของดินมีความสำคัญสำหรับเกษตรกรรายย่อย โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีเกษตรกรรายย่อยจำนวนมาก

ก.7.6.7 กรณีผู้ขอการรับรองมีแผนจะซื้อ FFB จากเกษตรกรรายย่อยที่มีศักยภาพในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ผู้ขอการรับรองควรเก็บและประเมินข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความเหมาะสมของดิน ผู้ขอการรับรองควรให้ข้อมูลความเหมาะสมของดินแก่เกษตรกรรายย่อย หรือร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ สถาบันที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมพัฒนาที่ดิน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และองค์กรอื่น ๆ รวมถึงองค์กรพัฒนาเอกชน ในการให้ข้อมูลเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรรายย่อยในการปลูกอย่างยั่งยืน

ก.7.7 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.7: ห้ามปลูกปาล์มน้ำมันใหม่ในพื้นที่ดินพรุหลังวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 และต้องมีการจัดการพื้นที่ดินพรุทั้งหมดที่ปลูกปาล์มน้ำมันอยู่เดิมอย่างมีความรับผิดชอบ

ก.7.7.1 ให้ผู้ขอการรับรองทำแผนที่ดินพรุในฐานการจัดหาของตนเพื่อให้สามารถตรวจติดตามและส่งเสริมตามวิธีปฏิบัติที่เหมาะสม

ก.7.7.2 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.7.7.3 กรณีสวนที่ปลูกบนพื้นที่ดินพรุอยู่แล้ว ควรรักษาระดับน้ำให้ต่ำกว่าพื้นผิวดิน โดยเฉลี่ย 50 cm (อยู่ระหว่าง 40 cm ถึง 60 cm) เว้นแต่จะต้องสูงกว่าตามกฎระเบียบของประเทศ เมื่อวัดโดยใช้อุปกรณ์สำหรับตรวจวัดค่าความดันน้ำใต้ดิน (groundwater piezometer) หรือควรรักษาระดับน้ำให้ต่ำกว่าพื้นผิวดิน โดยเฉลี่ย 60 cm (อยู่ระหว่าง 50 cm ถึง 70 cm) เมื่อวัดระดับน้ำจากทางระบายน้ำรวมในพื้นที่ปลูกที่เป็นเครือข่ายโครงสร้างการควบคุมน้ำที่เหมาะสม (เช่น ฝาย กระสอบทราย และอื่น ๆ) และประตูน้ำที่จุดปล่อยน้ำของทางระบายน้ำหลัก

ก.7.7.3 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.7.7.3 ควรมีการตรวจติดตามการทรุดตัวในพื้นที่ดินพรุทั้งหมดในสวน รวมถึงพื้นที่ที่อยู่ติดกับสวนที่ระดับน้ำอาจได้รับผลกระทบจากการระบายน้ำของสวน

ก.7.8 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.8: มีการปฏิบัติเพื่อรักษาคุณภาพและปริมาณที่มีให้ใช้ได้ของน้ำผิวดินและน้ำใต้ดิน

แผนการบริหารจัดการน้ำควรรวมถึง:

1) การพิจารณาการใช้น้ำของผู้ที่มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องและทรัพยากรน้ำที่มีอยู่

2) การพิจารณาถึงการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพและความสามารถในการกลับคืนสู่สภาพเดิมของแหล่งน้ำ
3) ผู้ขอการรับรองต้องทำให้เกิดความมั่นใจว่าการใช้น้ำและการจัดการน้ำจะต้องไม่มีผลกระทบเชิงลบต่อผู้ใช้น้ำรายอื่น ๆ ภายในพื้นที่แหล่งน้ำเดียวกัน รวมถึงชุมชนท้องถิ่น และผู้ใช้น้ำตามจารีตประเพณี
4) ทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าชุมชนท้องถิ่น คนงานและครอบครัว สามารถเข้าถึงน้ำสะอาดที่เพียงพอสำหรับการดื่ม ปรุงอาหาร ทำความสะอาดร่างกาย และการทำความสะอาดอื่น ๆ
5) หลีกเลี่ยงการทำให้เกิดการปนเปื้อนต่อน้ำผิวดินและน้ำใต้ดินจากการไหลบ่าของดินธาตุอาหารหรือสารเคมี หรือเป็นผลจากการควบคุมการกำจัดของเสียที่ไม่เพียงพอ รวมถึงน้ำเสียจากโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม

ก.7.9 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.9: มีการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิลอย่างมีประสิทธิภาพ และการใช้พลังงานหมุนเวียนอย่างเหมาะสม

ก.7.9.1 ควรติดตามและรายงานการใช้พลังงานหมุนเวียนต่อตันน้ำมันปาล์มดิบหรือผลิตภัณฑ์จากปาล์มน้ำมันในโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม

ก.7.9.2 ควรตรวจติดตามการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิลทางตรงในการผลิตต่อตัน CPO หรือต่อตัน FFB

ก.7.9.3 ควรพิจารณาประสิทธิภาพการใช้พลังงานโดยคำนึงถึงการก่อสร้าง หรือการปรับปรุงการดำเนินงานทั้งหมด ผู้ขอการรับรองควรประเมินการใช้พลังงานทางตรงในการดำเนินงาน ซึ่งรวมถึงการใช้เชื้อเพลิงและกระแสไฟฟ้า และความมีประสิทธิผลของการใช้พลังงานจากการดำเนินงานนั้น ทั้งนี้ควรรวมถึงการประมาณการการใช้เชื้อเพลิงของคนงานจ้างเหมาในพื้นที่ปฏิบัติงานการขนส่งและการทำงานของเครื่องจักรต่าง ๆ ด้วย

ก.7.9.4 ควรศึกษาความเป็นไปได้ในการกักเก็บและการใช้ก๊าซชีวภาพ ถ้าเกี่ยวข้อง

ก.7.10 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.10: มีแผนการลดมลพิษ และลดการปล่อยมลพิษรวมถึงก๊าซเรือนกระจก นำแผนไปปฏิบัติและติดตามผล เพื่อแสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้เหลือน้อยที่สุด

ก.7.10.1 ผู้ขอการรับรองควรปลูกปาล์มน้ำมันในพื้นที่ใหม่ที่เป็นพื้นที่ดินอนินทรีย์ (mineral soil) พื้นที่ที่มีการกักเก็บคาร์บอนต่ำ และพื้นที่เพาะปลูก (รวมถึงยางพาราและไม้ผล) เท่านั้น ซึ่งผู้ใช้ที่ดินประสงค์ที่จะพัฒนาเป็นสวนปาล์มน้ำมัน

ก.7.10.2 แผนซึ่งผู้ขอการรับรองเตรียมไว้ควรระบุการดำเนินการเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (GHG emissions) รวมถึง เช่น การใช้แนวปฏิบัติการจัดการที่ปล่อยมลพิษต่ำ สำหรับทั้งโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม (เช่น การจัดการที่ดีขึ้นเกี่ยวกับน้ำเสียของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม ประสิทธิภาพของหม้อต้มไอน้ำและอื่น ๆ) และสวน (เช่น การใช้ปุ๋ยอย่างเหมาะสม การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพในงานขนส่ง การจัดการน้ำที่ดี การฟื้นฟูพื้นที่ดินพรุ และพื้นที่อนุรักษ์) ข้อกำหนดนี้ครอบคลุมสวนปาล์มน้ำมัน การดำเนินงานของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม การสร้างถนน และโครงสร้างพื้นฐานอื่น ๆ รวมถึงการเข้าถึงคลองและถนน

ก.7.11 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.11: ไม่เตรียมพื้นที่ปลูกโดยการเผา และมีการป้องกันอัคคีภัยในพื้นที่ที่มีการจัดการ

สำหรับเกษตรกรรายย่อยอาจมีความจำเป็นสำหรับโครงการส่งเสริม อบรม

ก.7.12 เกณฑ์กำหนดข้อ 4.7.12: การบุกเบิกพื้นที่ในพื้นที่ใหม่ต้องไม่เป็นสาเหตุของการตัดไม้ทำลายป่า หรือทำความเสียหายต่อพื้นที่ใด ๆ ที่กำหนดไว้ เพื่อป้องกันหรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อพื้นที่ HCV หรือพื้นที่ป่า HCS ทั้งนี้ ต้องมีการระบุ ปกป้อง และเสริมสร้างพื้นที่ HCV หรือพื้นที่ป่า HCS ในพื้นที่ที่มีการจัดการ

ก.7.12.1 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.7.12.2:

1) การประเมินพื้นที่ HCV เป็นส่วนหนึ่งของการผนวกการประเมินพื้นที่ HCV ควบคู่กับการประเมินพื้นที่ป่า HCS เข้าด้วยกัน การดำเนินการจึงควรปฏิบัติตามขั้นตอนการดำเนินการของ HCVRN โดยใช้ผู้ประเมินที่ได้รับการอนุมัติจาก ALS (Assessor Licensing Scheme) สำหรับการประเมินพื้นที่ HCV ของพื้นที่ใหม่ให้สอดคล้องตามแนวปฏิบัติฉบับปัจจุบันของ Common Guidance on HCV Identification ที่จัดทำโดย HCVRN หรือ national HCV toolkits
2) กรณีที่มีการพัฒนาแผนที่ภูมิทัศน์พื้นที่ HCV หรือพื้นที่ป่า HCS แล้ว ควรนำมาพิจารณาในการวางแผนโครงการไม่ว่าแผนที่นั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการใช้ที่ดินของภาครัฐหรือไม่ก็ตาม
3) แนวปฏิบัติเพิ่มเติมสำหรับการนำไปใช้ในระดับภูมิทัศน์ที่กว้างขึ้น (Wider landscape-level considerations) และระบบนิเวศทางธรรมชาติอื่น ๆ จะพัฒนาโดย Biodiversity and High Conservation Value Working Group (BHCV WG) ซึ่งจะรวมถึงการอ้างอิงถึงพื้นที่ความหลากหลายทางชีวภาพหลัก (Key Biodiversity Areas; KBAs) ที่ระบุไว้ภายใต้ Global Standard (International Union for Conservation of Nature (IUCN), 2016) และควรนำไปประกอบสำหรับการประเมินพื้นที่ HCV

ก.7.12.2 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.7.12.4:

1) เว็บไซต์ของ Roundtable on Sustainable Palm Oil (RSPO) และ HCVRN มีเอกสารแนวปฏิบัติที่สามารถใช้เป็นข้อมูลได้
2) ควรพัฒนาแผนการจัดการแบบบูรณาการโดยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ที่ทำงานอยู่ในภูมิประเทศนั้น ทั้งก่อนและระหว่างการดำเนินโครงการ แผนการดังกล่าวควรปรับให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ HCV หลักฐานความพยายามในการทำงานร่วมกันควรจัดทำเป็นเอกสารไว้ แผนความร่วมมือและพื้นที่ดังกล่าวควรมีอย่างน้อย ดังนี้
   ก) บ่งชี้ การปกป้อง หรือการเสริมสร้างความเชื่อมโยงของป่าไม้ที่สำคัญสำหรับความหลากหลายทางชีวภาพ บริการของระบบนิเวศ หรือการป้องกันต้นน้ำลำธาร
   ข) การลดผลกระทบทางอุทกวิทยาต่อภูมิประเทศที่เกี่ยวข้อง หรือเกิดจากระบบระบายน้ำและถนนหรือคลองที่เชื่อมกับสวน
   ค) การปฏิบัติตามข้อกำหนดทางกฎหมายในการปกป้องชนิดพันธุ์หรือถิ่นที่อยู่อาศัย
   ง) การหลีกเลี่ยงความเสียหายและความเสื่อมโทรมต่อถิ่นที่อยู่อาศัยของพื้นที่ HCV เช่น มั่นใจว่าพื้นที่ HCV มีความเชื่อมต่อกัน การอนุรักษ์เส้นทางเดินสัตว์ป่า และการสร้างแนวกันชนโดยรอบพื้นที่ HCV
   จ) การปกป้องและการจัดการพื้นที่อนุรักษ์อื่น ๆ รวมถึงทางน้ำและพื้นที่ชุ่มน้ำ พื้นที่ดินพรุ แนวกันชนริมตลิ่ง และพื้นที่สูงชัน
   ฉ) การควบคุมการล่าสัตว์ การตกปลา หรือการเก็บของป่า ที่ผิดกฎหมายหรือไม่เหมาะสม และการบุกรุกป่า

ช) การพัฒนามาตรการความรับผิดชอบในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และสัตว์ป่า (เช่น การสร้างแหล่งอาหารธรรมชาติเพื่อป้องกันการรุกรานของช้างป่า)

ก.7.12.3 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.7.12.5:

1) การตัดสินใจต่าง ๆ จะต้องทำโดยมีการปรึกษาหารือกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ
2) ควรมีการระบุพื้นที่ที่เป็นที่ต้องการของชุมชนที่ได้รับผลกระทบเพื่อตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานที่คำนึงถึงโอกาสการเปลี่ยนแปลงต่อวิถีชีวิตทั้งเชิงบวกและเชิงลบที่เกิดจากการเสนอการดำเนินธุรกิจ โดยการปรึกษาหารือร่วมกับชุมชน และให้ผนวกไว้ในการประเมินพื้นที่ HCV และพื้นที่ป่า HCS และแผนการจัดการ
3) ผู้ขอการรับรองควรพิจารณาถึงวิธีต่าง ๆ ของการจัดการที่ดิน และทางเลือกในการครอบครองที่ดินเพื่อความมั่นคงของการจัดการพื้นที่ HCV ในวิธีที่ยังรักษาสิทธิและวิถีการดำรงชีวิตของคนท้องถิ่น บางพื้นที่เหมาะที่จะจัดสรรให้ชุมชนไปบริหารจัดการ และเป็นไปตามสิทธิทางจารีตประเพณีหรือสิทธิการครอบครองตามกฎหมาย กรณีอื่น ๆ อาจพิจารณาทางเลือกแบบมีวิธีการจัดการร่วมกัน
4) กรณีที่บริษัทหรือหน่วยงานของรัฐขอให้ชุมชนสละสิทธิในที่ดินเพื่อให้สามารถเข้าไปปกป้องหรือปรับปรุงพื้นที่ HCV บริษัทหรือหน่วยงานของรัฐต้องมีการดูแลชุมชนที่ดีให้แน่ใจว่าชุมชนสามารถเข้าถึงที่ดินและทรัพยากรอย่างเพียงพอ เพื่อรักษาความต้องการขั้นพื้นฐานของชุมชน การสละสิทธิดังกล่าวจะต้องได้รับการประเมินตามกระบวนการ FPIC

ก.7.12.4 สำหรับตัวชี้วัดข้อ 4.7.12.7:

สามารถใช้เอกสาร Common Guidance for Management and Monitoring of High Conservation Value ของ HCVRN เป็นข้อมูลได้

ภาคผนวก ข

(ให้ไว้เป็นข้อมูล)

คำย่อ

CPO	Crude Palm Oil
DLW	Decent Living Wage
FFB	Fresh Fruit Bunch
FPIC	Free, Prior and Informed Consent
HCV	High Conservation Value
HCVRN	High Conservation Value Resource Network
HCS	High Carbon Stock Forest
IPM	Integrated Pest Management
PPE	Personal Protective Equipment
RTE	Rare, Threatened or Endangered
SEIA	Social and Environmental Impact Assessment

ภาคผนวก ค
(ให้ไว้เป็นข้อมูล)
หน่วย

หน่วยและสัญลักษณ์ที่ใช้ในมาตรฐานนี้ และหน่วยที่ SI (International System of Units หรือ *Le Système International d'Unités*) ยอมให้ใช้ได้ มีดังนี้

รายการ	ชื่อหน่วย	สัญลักษณ์หน่วย
พื้นที่	เฮกตาร์ (hectare)	ha
ความลึก	เซนติเมตร (centimeter)	cm